

Ilinca

**Victoria Duțu
ILINCA**



Victorița Duțu

Victorița Duțu **ILINCA**

PROZĂ SCURTĂ



Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VICTORIȚA, DUȚU

Ilinca – proză scurtă / Duțu Victorița, ed.: R. N. Carpen. - București :
Beta, 2010

ISBN 978-606-92256-5-3

821.135.1-1

ISBN 978-606-92256-5-3

Redactor carte – R.N. Carpen

Coperta I – *Pictură "Ilinca"* de Victorița Duțu

Coperta IV – *Pictură "Chip de copil"* de Victorița Duțu

Copyright: Editura "Beta"

Editura Beta

Bd. Dimitrie Cantemir nr.24

Bl.10, sc.2, P., sect.4 București

Tel. 021-336.12.66

Fax. 021-335.91.20

E-mail: bettarusu@yahoo.com

bettapress@yahoo.com

Web: <http://www.editurabetta.webs.com/>

CINCI IMAGINI ALE CONȘTIINȚEI

PRIMA IMAGINE

Repect cu încetinitorul pe ecranul imaginației propria mea închipuire. Eu sunt într-o copilărie abstractă, care este una mentală, da, parcă aş vrea să fiu unul din copiii aceia de care vorbește Hristos, copiii aceia care cântă în piețe și oamenii trec indiferenți iar ei spun : “v-am cântat din fluiet și nu ați dansat”, nu v-ați bucurat, nu ați râs, mai adaug eu.

Da, eram un copil, aveam o copilărie interioară atât de frumoasă și eu mâncam, mâncam, o mâncare bună, albă, parcă era mană cerească și eram în pustiu, dar în pustiu acesta era cineva prezent, deosebit de bun, de zâmbitor, de cald, de copilăros, care știe să fie prezent doar printr-un zâmbet, pe care nu-l mai poți uita și eu l-am chemat la masa mea. El a zâmbit și eu am zâmbit, ne-am întâlnit amândoi zâmbetele și ne-am așezat împreună la masa aceea.

Suntem în deșert și eu am mâncare și apă, vine el ostenit, zâmbitor, iubitor, eu sunt un copil. Eu am mâncarea aceea bună, bună de tot, care este o mâncare cerească. Iar eu îl invit să ia de la

mine, să mănânce împreună cu mine. Dar el vine, se apropie de mine și cu un prim gest mă îmbrățișează, mă sărută frățește pe frunte, pe față și-mi strânge mâna în sens de mulțumire și de prietenie, după aceea îmi ia toată mâncarea, o mănâncă toată, bea toată apa și mie nu-mi vine să cred că mănâncă tot, fără să întrebe dacă eu am mâncat, fără să mă întrebe dacă nu-mi este sete, dacă am băut apă.

Și eu nu am putere să-l opresc, nu-i zic nimic, nu-l opresc, mie gestul lui mi se pare cutremurător. Pleacă fără să-mi mulțumească, apoi se întoarce, fărâmiând farfuria, rupându-mi pătura pe care stau. M-am așezat pe nisip și el mi-a tras o palmă peste obrazul stâng, încă o palmă peste obrazul drept, un picior în burtă și cu o privire disprețuitoare, oribilă mă scuipe în față iar eu îngheț, nu atât de loviturile lui cât de privirile lui.

IMAGINEA A DOUA

Rămân răvășită în drum, având în memorie primul lui gest, al zâmbetului, al strănerii de mână, al sărutului pe obraz, acea căldură a respirației și a mâinii care mi-a strâns mâna, într-un gest prietenesc, și cad în stare de vis, pentru că nu pot suferi o asemenea stare de fapt a realității. Privirea aceea demonică pe care el o poartă în gestul lui, îmi persistă în ochi și-mi taie privirea mea, până nu mai pot vedea soarele, luna, nisipul cald pe care eu stau. Totul merge până la mutilare, până la anihilare. Și conștiința mea ca să poată accepta asemenea realitate

exagerează, exagerează. Totul devine dintr-o dată hiperbolic.

El devine un munte care are un singur ochi, un ciclop, cu o lumină roșie care mă anihilează, nu mai pot gândi. Pe jos numai cioburi din vasele mele, bucăți din pătura ruptă, și bucăți din conștiința mea, care a primit pentru prima dată în ea ura. Da, și totul se petrece în mine cu încetinitorul, eu parcă plutesc, iar el dispare ca și când niciodată nu ar fi fost, dar rămâne în mine parcă veșnic.

Am rămas leșinată în nisip, dar am încercat să scriu cu degetul pe nisip, desenam în cercuri, asemeni privirii mele care se învârtea în gol, asemeni gândurilor mele cere se învârteau într-un cerc haotic. Nu mă puteam ridica de jos, deliram. Trăiam acest gest care este unul al urii, o muțenie a cuvântului meu lăuntric, iar o trecere atât de bruscă de la bine la rău, nu poate fi decât ceva demonic.

Tot ce atinge el cu privirile sale murdărește, distruge, tocmai pentru că gesturile lui, gândurile lui sunt demonice. Egoismul are ceva demonic în el. O, Doamne, când mă ridic de jos, cu încetinitorul, văd totul în jurul meu altfel, deși nimic nu s-a schimbat. Totul este la fel. Dar eu în conștiința mea sunt alta, parcă aș fi fost în pustiu și aș fi fost lovită de duhul răutății. Nisipul este același. Cerul este același. Dar eu nu mai sunt aceeași, mâncarea nu mai este aceeași. Nu mai este aceeași nici farfuria și nici covorul pe care stăteam. Acum sunt cioburi... Eu sunt flămândă, aproape să leșin și am în mine culoarea urii.

Da, Dumnezeuul meu, urăsc!!!!

IMAGINEA A TREIA

Leșin și visez o scară pe care trebuie să urc. Simt că dacă o pot

urca, ajung la prima imagine și voi putea schimba această trăire a dezastrului și a foamei. O scară pe care eu o văd cu multe trepte și eu chiar urc pe ea, urc. Dar cine îmi dă putere să urc, cine? Fiecare bucată de ură pe care o rup și o las să cadă în jos, în neant, acest efort al rupturii, mă înalță pe o noua treapta. Eu parcă aș fi încadrată într-un paralelipiped de piatră și piatra aceasta gri și murdară înseamnă ură. Dacă dau jos câte o bucată din acest trup diform în lumea visului, în realitatea minții înseamnă că am urcat o treaptă. Da, da, am urcat încă o treaptă!

Nu mai sunt în deșert, sunt într-o altă realitate, într-o altă existență a minții. Ura prin acest trup de piatră mi-a prins copilăria prizonieră. Nu există uși, nu există lacăte, doar cu puterea minții trebuie să fărâșăm acest înveliș care mă îmbătrânește, care mă împiedică să vreau să urc scara copilăriei și să mănânc până la urmă mâncarea care mi-a fost dăruită. Dar oare când voi ajunge acolo? Și această imagine de chin al arcușului este continuată cu o altă imagine.

IMAGINEA A PATRA

Eu ajung, ajung, ajung acolo unde totul îmi este pregătit. Exact așa ca înainte. Fața de masă albă, curată, mâncarea limpede, clară. Parcă totul acum este stabil, nimic nu mai este neclar, sunt un copil, dar copilăria îmi este ascunsă. Eu sunt îmbrăcată în haina maturității. Eu vin parcă de departe privind la hrana care îmi este pregătită de mult, de foarte de mult. Mă îndrept cu nerăbdare spre ea. Chiar o iau în mână cu

admirație, cu satisfacție pentru că am ajuns în sfârșit la ea. Dar privirea aceea demonică apare din nou cu învelișul de piatră, de ură, de bătrânețe și-mi este din nou teamă, teama mă cuprinde din nou și pune stăpânire pe mine. Îmi este frică să duc mâncarea la gură, dar dintr-o dată, nu-mi este teamă să privesc demonul în ochi, omul rău care este din nou prezent, din nou pregătit să ucidă, să lovească îl pot privi. De data aceasta omul are o armă ucigătoare în mâini. E pregătit să ucidă dacă mă ating de mâncarea aceea. Eu îmi dau seama câtă nevoie am de ea, cât îmi este de necesară. Mâncarea aceasta mi-a fost dată din nou și eu nu pot ajunge la ea, poate că nu pot să lupt pentru ea, m-am gândit eu.

El vine spre mine așa cum îl știu. Dar eu știu acum că acest zâmbet, că acest glas cald și frumos care poartă în el culorile dragostei, acest zâmbet e gata să ucidă. Mă uit la omul hoț care vrea să-și însușească ceea ce nu este al lui, știu ce va urma și atunci îi dăruiesc lui mâncarea mea. I-o dau lui să o mănânce de bună voie chiar dacă eu pot muri dacă nu o am. El o mănâncă și eu știu că după ce termină, flămând va sparge farfuria și mă va lovi. El face mereu același lucru. Nu se schimbă și nu se satură niciodată, e mereu și mereu flămând! El însă trăiește un fel de stare de indispoziție pentru că nu mi-a mai luat mâncarea cu forța ci i-am dat-o de bună voie și acum simte nevoia să lovească, dar mult mai năpraznic.

În clipa în care e pregătit să lovească, în locul mesei ce mi-a fost pregătită apare scara luminoasă din mintea mea pe care eu trebuie să urc. Chiar dacă lipsa mâncării mă slăbește și nu am forța să urc, să mă

îndrept către scară, chiar dacă trupul meu nu mă ajută de loc, mintea mea e mult mai puternică și eu chiar pot să urc, pentru că eu știu că El, El, cel nevăzut este cu mine. Și eu chiar urc! Parcă urc într-o altă lume, în care mâncarea aceea atât de bună și de frumoasă și dorită de mine și de acel om, pentru mine și pentru conștiința mea nu mai era atât de importantă, nu-mi mai era necesară. Stam și mă minunam, pentru că mâncarea aceea trebuia dăruită și asta am și făcut, dar cât de greu îmi venea să dăruiesc tocmai ceea ce mie îmi era atât de necesar!

Omul privește înmărmurit pentru că nu mai poate lovi. El privește la scara pe care eu am urcat și eu privesc mirată la el pentru că el nu-mi mai poate devasta conștiința. Iar eu agățată de această scară continui să dispar din fața lui, ca și când nu aș fi fost niciodată. Eu dintr-o dată nu mai exist pentru el, de fapt el nu mai există pentru mine, pentru că eu sunt eliberată, el nu mai este în mine la nivelul memoriei, ca până acum, ci doar eu exist pentru el la nivelul mirării, și el nu poate să mă uite.

Scara aceea mă duce departe, foarte departe, dacă eu urc pe treptele ei, urc într-o realitate în care amintirea răutății altora nu mai are nici o consistență. El pentru mine nu mai există. În schimb, el pe mine nu poate să mă uite, pentru că el poartă cu el, toate răutățile lui la timpul prezent. Asta e până la urmă pedeapsa care se acutizează în timp.

IMAGINEA A CINCEA

Eu nu mai privesc înapoi și numai el găsește paralelipipedul de

ură, gri, urât, de piatră, de pământ, și se cuibărește acolo ca într-o colibă. Își face casă în ura pe care eu am părăsit-o, în ura la care eu am renunțat. Ura a fost un trup pentru mine din care eu m-am desprins și în care am reușit să nu mai trăiesc. Dar el și-a făcut din acel trup al meu, al urii mele, o colibă în care stă la pândă ca să ucidă din nou pentru mâncarea pe care nu și-o poate procura singur și o dorește mereu de la alții.

MORALA

Până la urmă ca să poți fugi de rău trebuie mai întâi să te confrunți cu el, să-l suporti un timp cu tine după care el pur și simplu dispare. Pentru omul care ți-a făcut rău tu ai să exiști mereu la nivelul conștiinței sale, de la un timp nu ai să mai pleci de la el, și asta se va întâmpla tocmai atunci când tu l-ai uitat definitiv. El pentru tine nu mai există, dar de la un timp tu exiști pentru el veșnic, asta este până la urmă pedeapsa.

Ilinca

REGELE BOLNAV

I.

A fost o dată un rege tânăr care trăia singur pe o stâncă. Avea împărăția lui așa de mare, până la marginile pământului dar el a vrut să trăiască singur și retras de lume, pentru că văzuse prea multe răutăți și voia să fie cât mai departe de ele. Se simțea extraordinar în această singurătate care îi făcea așa de bine.

În fiecare dimineață auzea o muzică teribilă, parcă era venită din cer, de pretutindeni și se desfăta în această muzică ce îi cădea direct în inimă, în suflet și îl curăța de toată această mizerie care se scurgea în permanență pe la picioarele lui.

Deși stătea într-o așa mare izolare, simțea de fiecare dată când ceva rău se întâmpla în regatul său, dar nu mai voia să știe. Însă nu reușea să se desprindă cu totul de această răutate zilnică, avea anumite percepții ale lui care îi făceau rău, nu putea să le îndepărteze. Se simțea bolnav de atâta răutate și nu știa cum să se vindece, credea că dacă stă singur și izolat de tot ceea ce este mai rău și mai urât din această lume, poate să se vindece și să se facă sănătos.

În fiecare dimineață când se trezea și auzea această muzică simțea cum se vindecă puțin câte puțin, parcă se vindeca de lume și de toate urâteniiile ei. Cu cât trecea timpul, era cu atât mai legat de acea muzică și simțea cum i se luminează sufletul de o frumusețe fără margini, devenea trist când muzica nu mai era și aștepta cu cea mai mare nerăbdare până ce muzica revenea. Era legat de ea pe viață, devenise o necesitate precum aerul sau apa. Cum asculta muzica, în același timp, devenea sănătos, se purifica, nervii lui nu mai erau așa de încordați,

sufletul lui nu mai era așa de apăsător, de împovărat de răutățile lumii. Găsise această soluție, că nu mai știa cum să scape de ele, decât prin acea stare pe care i-o aducea muzica.

Nu se scula dimineața decât ca să audă muzica și să se facă sănătos. Îi placea mai ales acest sentiment al muzicii trăite și ascultate, de a fi și de a veni de pretutindeni, parcă era coborâta din cer. La început când venise pe această stâncă, să traiască în izolare, deși era așa de tânăr, parcă era o ființă bătrână, care nu mai poate să scape de moartea care îl aștepta așa de timpuriu, de repede, parcă se retrăsese aici ca să moară și nu ca să trăiască.

Tineretea lui nu mai avea nici un sens și nici o valoare, nici o putere, se simțea cu sufletul așa de bătrân de parcă tot ceea ce vedea și trăia erau deja din trecut iar el era sortit să trăiască undeva în viitor, undeva departe de timp, undeva într-un alt loc în universul acesta așa de mic pentru el. Se simțea așa de bătrân și de bolnav încât nici universul cu toată frumusețea lui nu mai putea să mai facă altceva decât să îl strângă, să îl nimicească și să îl reducă la un punct și apoi la neexistență. Voia să stea aici ca să se vindece de aceste trăiri, de aceste neputințe ale sufletului, de aceste percepții.

Muzica aceasta îi reda tineretea și vigoarea lui de altă dată, care îl făcuse atât de puternic, de ajunsese să împărătească atâtea sate, atâtea orașe, și tot pământul să fie la picioarele lui. El așa era perceput, cel mai puternic om de pe pământ, dar răutățile lumii și ale oamenilor îl făcuseră să devină tot mai mic și mai slab, mai bicusnic și mai neputincios în ceea ce înseamnă a se măsura cu el însuși, el față de el

decăzuse și nu mai voia nimic de la lume și de la viață.

Muzica era în timpul zilei foarte puternică, era ca o luptă care acoperea cerul și pământul, în care cineva voia să iasă biruitor. În timpul nopții se auzea mai încet și de puține ori, era altfel acea muzica, ca un cântec de jale și de durere, de eliberare, iar ziua, una de putere, de forță, de biruiță, de luptă. Muzica de noapte îl făcea melancolic și îl adormea iar cea din timpul zilei îi dădea aripi să zboare și să lupte, să se facă sănătos și puternic, să nu mai fie bonav de singurătate și de răutățile acestei lumi, departe de frumusețea lui Dumnezeu.

După un timp se vindecă fără să știe de asta și simțea nevoia să nu mai stea într-un loc, îi venea așa câte un dor de ducă să colinde și să plece în alte imperii, în alte ținuturi, în alte împărății, nu voia să se întoarcă acasă la el, ci să colinde, însă fără să părăsească muzica lui, dragoasta lui, această stare de armonie și de sănătate, de bine pe care o dobândise.

Simțea că nu mai putea să trăiască fără muzica asta care îl făcea sănătos pe zi ce trece, de aceea nu voia să plece să se lipsească de ea, credea că dacă nu o să mai asculte se va îmbolnăvi din nou. Dacă va pleca de aici, acest loc se va strica, el se va rătăci și nu o să mai poată să se întoarcă niciodată aici. Era în vârful unei stânci, se străduise din greu să ajungă în locul acesta rupt din rai, așa credea el că poate să fie raiul.

Într-o zi i-a venit un gând să vadă de unde vine muzica, cine o cântă, cine este cel care o interpretează și o dă universului întreg? Cine este cel așa de frumos care compune o muzică așa de frumoasă? Voia

să știe cine o cântă, pentru că era ceva cu totul și cu totul unic. Nu știa cum să facă să îl afle, pentru că avea nevoie de multă putere să umble, să caute. El acum era perfect sănătos, gândul acesta că ar putea să afle cine e cel care cântă îi dădea putere, îi dădea speranță de viață, avea în inima lui dorința să-l răsplătească pe cel care îi dăduse liniștea și viața. El era convins că muzica asta îl făcuse complet sănătos, dacă nu ar fi auzit-o în fiecare dimineață și în fiecare noapte muzica asta, nu s-ar fi însănătoșit, ar fi murit, așa credea el și așa era și în realitate.

Muzica asta îl făcuse sănătos și îl salvase de la nebunie. Avea în el această dorință teribilă, să meargă și să vadă cine e cel care cântă, cine este interpretul și cine este ființa aceea așa de minunată, de specială, de dumnezeiască, de îi dăduse sănătatea minții.

Când venise aici în pădure, pe stâncă asta, era pe jumătate nebun de durerile și suferințele lumii. Iar acum devenise complet sănătos, complet vindecat, era cel tânăr, mai tânăr și mai puternic decât așa cum venise.

Puterea în el creștea și simțea cum nu mai poate rămâne aici, pe stâncă asta, izolat și departe de cel care cântase și îl făcuse atât de fericit. Numai că nu știa cum să facă și atunci se gândi și găsi soluția.

- O să mă ghidez numai și numai după muzică, o să mă îndrept numai încotro va cânta muzica, dacă mă rățesc o să mă întorc. Dacă voi avea drumuri fără ieșire, ce o să mă fac? Dacă o să întâlnesc ținuturi așa de prăpătoase încât nu o să găsesc ieșirea, ce se va întâmpla cu mine, dacă nu reușesc să ajung. Nu se poate, o să fac tot ce îmi stă în putință ca să biruiesc, o să găsesc soluția la momentul potrivit, pentru

că muzica aceea o să mă facă și mai puternic, iar eu acum sunt complet sănătos și vindecat de orice fel de moleșală și de slăbiciune.

Așa că în următoarea dimineață când muzica se auzea din nou, nici nu mai așteptă mult și porni la drum după sunetul acea divin care venea și se auzea de pretutindeni.

II.

Ei, și începură căutările. Nu mai știa ce să facă de fericire pentru această căutare și pentru această călătorie, cel mai frumos acum era că putea să meargă. Îi părea rău de castelul acesta însingurat pe care l-a părăsit dar era hotarat ca, după ce îl va răsplăti pe cel care l-a vindecat, să se întorcă aici pentru a se odihni din cauza călătoriei, apoi se va duce în împărăția lui și va da cel mai mare ospăț încununându-l cu daruri pe cel care a avut o asemenea putere asupra lui de l-a vindecat și l-a redat celorlăți atât de frumos.

Era așa de fericit că aproape îi venea să zboare, să fugă, să cânte el însuși alături de cel care cânta o asemenea muzică de îl înveselea așa de tare, și-i dădea putere și-i dădea aripi să zboare.

Căutarea și călătoria aceasta îl făcea cu adevărat fericit și îl făcea să se simtă în al nouălea cer. Nu se lua decât după acel cântec, unde îl auzea mai tare, acolo se îndrepta. De multe ori pistele erau false pentru că acest cântec se auzea de pretutindeni și de aceea îi venea greu să se ia după el. Trebuia să se concentreze, să vadă și să audă din ce parte vine cel mai tare și apoi să se îndrepte spre sensul cântecului cu mai mare intensitate. Plus ca erau ceasuri în care sunetul muzicii nu se

auzea și atunci trebuia să stea în loc, nu mai putea să meargă mai departe pentru că nu știa încotro să o apuce. Atunci stătea în loc, dormea, visa, se obișnuise așa de mult cu acel cântec că-i devenise indispensabil ca aerul. Atunci când nu mai putea să audă cântecul se așeza cu spatele la pământ și cu fața la cer, și singur încerca să fredoneze și să repete, să imite cântecul care rămânea așa de mult în inima lui, ce i-o cuprinsese de un dor pe care nu știa să îl explice și de care îi era așa de teamă. Privea cerul și ar fi vrut să zboare asemeni unei păsări tot mai înalt și să simtă, să trăiască acea libertate a oricarei stări lipsite de orice determinare. Plângea liniștit, lăsa să i se prelingă lacrimile ușor pe față ca apoi să se scurgă în pământul care-l primea și în felul acesta să se elibereze.

După ce plângea, de multe ori observa că începea să se audă cântecul, dar asta nu de fiecare dată. Plimbarea lui era ca o lungă suferință dar și ca o luptă de a se elibera de ea. Nu mai avea răbdare, simțea că trebuie să ajungă așa de repede acolo, la cel care cânta, simțea că acel cineva are mare nevoie de el, așa cum și el are o așa de mare nevoie de muzica lui, asta îl cutremura. Își zicea:

- Dar dacă cel care cântă are o mare nevoie de mine așa cum și eu am avut și am o așa mare nevoie de el, trebuie să ajung acolo neapărat, of, și nu pot să merg decât dacă începe să cânte, pentru că altfel nu am nici un fel de reper. Dar, ia, ce ar fi să o pornesc așa de unul singur și poate că merg pe drumul drept.

Și chiar a început să meargă și a mers, numai că nu se mai auzea nimic și a trebuit să se întoarcă la locul de unde rămăsese și abia atunci

observase cum începe cântecul din nou să apară și să se facă auzit în inima lui. Atunci începu din nou să meargă și voia să fugă, să meargă și mai repede, i se părea că pierde timp. Un dor neștiut îi cuprinsese sufletul pentru că simțea că ar putea descoperi ceva cu totul și cu totul unic în viața lui și în existența lui.

III.

Muzica tăcu și el trebui să se oprească din mers și din căutat .Se odihni pentru că nu mai putea de oboseală și de dezamăgire. Se aștepta să ajungă foarte repede la cel care cântă și în felul acesta îi va putea mulțumi. Dar nimic, drumul parcă se lungea, se încurca, devenea tot mai obositor iar muzica aceea se tot îndepărta de el și nu știa încotro să meargă sau să se îndrepte, avea mereu aceeași senzație că vine de pretutindeni și nu de undeva anume. Numai bine nu termină de gândit aceste frământări că se și trezi auzind din nou cântecul acela. Bucuros că îl poate căuta din nou, o porni la drum, avu așa o senzație că nu era timpul pentru această muzică, de obicei la ora aceea nu cânta muzica, niciodată la acest ceas muzica nu a auzit-o și plus că tot căutând, a observat că nu mai avea acel dor, acea taină, acel mister pe care îl dădea muzica lui. Dar pare să nu bage de seamă aceste senzații și o porni mai departe să caute sursa și locul acelei muzici binefăcătoare pentru el și pentru inima lui.

Ajunse într-un ținut de unde nu mai putea să iasă, în care toate erau la fel, în care își pierdu toate reperele, un ținut ciudat în care nu mai știa de e noapte sau zi, întuneric sau lumina, dacă merge la răsărit sau la

apus. Încerca să se întoarcă dar pierdu definitiv orice drum de întoarcere și orice reper. Ba mai mult, când voi să faca un pas înapoi, se afundă cu piciorul în acele mlaștini înșelătoare acoperite de iarbă și nu mai putu să meargă mai departe, de parcă totul ar fi fost pentru el sortit să îl omoare. Se afunda tot mai mult în mlaștina aceea și nu mai putea să iasă. Disperarea îl cuprinsese, nu mai știa ce să facă, să prindă putere să se salveze, pentru că vedea cum mlaștina aceea îl cuprinde tot mai mult și el nu mai are nicio șansă să se scape.

Găsi ca prin minune o creanga de copac de care se agăță în disperarea lui și cu eforturi supraomenești încercă să iasă de acolo. Și de nu ar fi fost bunul Dumnezeu, până la urmă nu ar fi reușit. Dar birui și de data asta. Din mlaștina aceea scăpă dar nu mai știa cum să meargă mai departe. Își dădu seama că auzise o muzică înșelătoare de ajunsese să se rătăcească în felul acesta, dar nu avu ce face trebui să orbecăiască câteva zile, până să găsească drumul de întoarcere. Ajunse ca din întâmplare chiar în locul de unde plecase și auzi așa ca din depărtare muzica cea adevărată, care era muzica inimii lui și a dragostei lui. A salvării lui.

Ar fi vrut să meargă mai departe, să ajungă la cel care cântă, pentru că dorul în el creștea așa de tare și nu-i dădea pace până ce nu s-ar fi sculat și ar fi înaintat. Însă era prea obosit, prea supărat pe el, că a putut sa se rătăcească în felul acesta. Trebuia să se odihnească, altfel ar fi murit din cauza efortului. Dormind așa, auzi dintr-o dată două muzici la fel care se suprapuneau una peste alta. Una era cea adevărată care îl vindecase și cealaltă era ca un fel de imitație a primeia și care îl dusese

la rătăcire și aproape de moarte. Stătu foarte mult să le asculte pe amândouă ca să poată să facă deosebirea dintre cea buna cea rea. Și se întrebă:

- Oare cine încearcă să imite muzica asta? Oare nu-și dă seama că face un lucru rău cântând așa?

Însă el nu știa că acea muzică care se suprapunea era ecoul primeia care se întorcea la cel care cânta pe o altă cale și asta îl dusesse la rătăcire pe împărat. Când toate se limpeziră în mintea lui și când muzica aceea divină se auzea de una singură, o porni la drum din nou cu forțe proaspete și cu o și mai mare încredere în el însuși.

IV.

Merse condus de muzica lui până ce ajunse în fața unui zid de netrecut. Când se uita în sus nu mai putea să vadă decât cerul, așa era de înaltă stânca aceea din piatră pe care în mod normal ar fi trebuit să o depășească. Se duse în dreapta o bucată de vreme, gândindu-se că poate exista o cale de a ocoli acea stâncă dar văzu că dacă se îndepărtează pierde acel sunet atât de frumos și nu mai are nici o călăuză care să îi arate drumul. Fu nevoit să se întoarcă din drum și să ajungă din nou acolo de unde plecase, acolo era locul unde se auzea cel mai tare muzica lui. Merse și în partea stângă o bucată bună de zi și aici păți la fel și a trebuit să se întoarcă.

Așa că se văzu nevoit să escaladeze acel munte de piatră așa de abrupt pentru că numai în felul acesta putea să se îndrepte și să fie tot mai aproape de muzica lui. Urcușul acesta era aproape imposibil de

făcut și trebuia să se odihnească pentru că efectiv îl lăsau puterile. Se temea, ce o să facă atunci când nu o să mai audă muzica, dacă este pe un drum greșit? Dacă o să se facă noapte și el nu o să mai vadă ce face. Trebui să se oprească de nenumărate ori ca să se odihnească. Însă a observat un lucru tare ciudat, că atunci când se oprea, muzica tăcea. Dacă el se chinuia să escaladeze muntele, muzica era tot mai tare și mai mare, ca o dorință care creștea în el și-i dădea putere să urce și să meargă mai departe orice ar fi.

Muzica aceea era în el însuși în primul rând până să fie în afara lui. Și dacă se oprea, se oprea și muzica și parcă nu mai avea putere să mai meargă, i se sfârșea vloga și puterea în el ca să facă încă un pas pe muntele acela asemenea alpiștilor care escaladează cele mai mari și mai periculoase înălțimi. Așa trebuia să facă și el, și nu trebuia să se lase învins, nu trebuia să renunțe . Pentru că acest drum devenise pentru el o chestiune de viață și de moarte. I se părea că dacă nu se duce să vadă ce se întâmplă cu muzica aceea și de unde vine și cine o cântă, viața lui nu mai avea nici un sens, muzica aceea era esențială pentru el, era muzica vieții lui, care îl făcuse sănătos. Care îl scăpase de la moarte.

Era un fel de ambiție bărbătească pentru propriul lui orgoliu și pentru propria lui putere lăuntrică, să ducă până la capăt acest drum început de el. Nu avea răbdare nici să se odihnească prea mult timp pentru că i se părea că acolo sus va trebui să găsească până la urmă tot ceea ce el căuta. Asta voia să afle și cu forțe noi trebuia să urce, să se ducă, să meargă mai departe, orice ar fi și orice s-ar fi întâmplat.

Trebuia să izbândească, trebuia să facă asta, nu avea voie să renunțe sau să dea înapoi. Cale de întoarcere nu mai era pentru el. Cu cât înainta spre vârful muntelui cu atâta se apropia și mai mult de muzica lui, așa de dragă și care îi dădea putere.

Observa că aici nu mai era nici seară, nici noapte, nici dimineață, ci era o permanentă zi, așa că nu mai știa câte zile a mers sau a stat, nu mai avea nici o noțiune a timpului, pentru că aici timp parcă nu mai era.

După chinuri îndelungate ajunsese cu ajutorul lui Dumnezeu până în vârful aceluși munte care era undeva în afara acestei lumi și în afara acestui timp pe care noi îl trăim. Așa i se părea lui că este. Acolo sus depeste de această lume, tocmai în vârf, dădu peste un castel plin cu grădini înflorite, cu pomi, era o gură de rai, dar nimeni, absolut nimeni nu trăia în acea grădina, ce părea să fie pustie. Erau numai flori, copaci, și ierburi, stânci de piatră, nici țipenie de pasăre nu zbura pe acolo și nici țipenie de om nu se vedea a fi.

Când călcă în interiorul castelului muzica aceea tăcu. Și el se simți nedumerit, nu știa încotro să mai meargă, nu mai era ghidat de nimic. Și pentru că tot nu avea ce să facă cu acest interval de timp, începu să cerceteze grădina aceea minunată, ca să se familiarizeze cu acel loc și cu acea priveliște. Numai cordoane de copaci seculari care te înfiorau cu acea măreție a înălțimii lor dar și cu acele rădăcini care veneau parcă de undeva din inima pământului. Castelul era așa de ciudat, totul săpat în stâncă, în piatră, parcă ar fi fost din cele mai îndepărtate timpuri, săpat de niște uriași. Și peste tot numai flori, numai flori care făceau ca această grădină să fie cel mai frumos loc de pe pământ sau mai degrabă

din afara lui. Deodată simți cum în apropierea lui se aude încet, parcă stingându-se muzica și tresări. Îl înfiorară așa de tare aceste sunete așa de firave, că pentru câteva momente avu un tremurat în tot corpul. O emoție nedeslușită și netrăită îl apucă brusc și câteva picături de sudoare îi moleșiră corpul încordat. Avu o ușoară senzație de leșin și mâinile îi tremurau fără să le poată controla.

De data aceasta muzica era așa de lină și de înceată, abia se auzea și el se sperie și se minună, nu știa ce să facă, unde să se uite, unde să privească, îi veni să privească în sus și văzu un cer așa de senin, așa de albastru. Parcă s-ar fi deschis acolo porțile cerului și el nu trebuia decât să pășescă și să înainteze cu putere, atât.

Se uită în jur și nu știa de unde vine muzica aceea a lui, se duse mai aproape de un loc ciudat și parcă pustiu, acoperit cu multe rădăcini și care nu avea nici o floare care să crească pe ele. Erau niște rădăcini vrăjite, ciudate, demonice, care erau crescute cu atâta ciudă și atâta ură, să acopere ceva ca să nu mai iasă la viață.

Muzica aceea în surdină, lipsită de viață, se auzea de acolo din interior, de sub crengile acelea așa de urâte care sufocau sufletul acela ce cânta acolo. El se duse repede și cu cuțitul pe care îl purta permanent la el tăie tot mai multe crengi, tot mai multe rădăcini uscate, până ce ajunse în mijloc și acolo când se uită ce-i văzură ochii? Era o pasăre măiastră care cânta prinsă în crengile acelea care o strângeau și o acopereau ca să o sufocă, ca să o omoare. Și ea trebuia să cânte, ca în felul acesta să poată să se opună crengilor care o strângeau care o sufocau. Numai așa putea să trăiască. Numai în felul acesta putea să

respire.

Iar împăratul ajunsese într-un fel la timp să o salveze pentru că ea nu mai putea să reziste mult în această stare de sechestrare. Împăratului nu-i venea să creadă că vedea așa ceva. Luă pasărea eliberată de acolo, care era abia vie, abia de mai răsufla, pentru că răsuflarea ei era numai cântecul acela care o făcuse atât de vestită în toată lumea numai că nimeni nu știa că era cântecul ei de supraviețuire.

O duse și o așeză pe cea mai frumoasă floare care creștea în interiorul castelului și când o puse acolo să o admire pentru că împăratul simțea cum nu se va mai putea lipsi vreodată de pasărea aceasta minunată care îi salvase viața și mintea de la nebunie, pasărea aceea se transformă într-o împărăteasa, într-o prințesă, de o frumusețe cum nu mai văzuse el niciodată. Era frumusețea asemănătoare împăratului, pentru că prințesa aceasta semăna perfect cu împăratul acesta tânăr și puternic.

O vrajă ciudată o făcuse, o transformase pe această fecioară, pe această prințesă în pasărea care era ținută strâns în crengile urâte, care cu timpul deveniseră cea mai înfricoșătoare închisoare pentru ea. Era prea frumoasă, prea deșteaptă, inteligentă și dreaptă și nu era suferită și acceptată în lumea în care trăia, din cauza inteligenței ei și a frumuseții ei, a dreptății ei, pentru ca era și ea la rândul ei fiică de împărat și trebuia să împărătească peste un alt imperiu, mulți nu puteau să o accepte, se temeau.

Era atât de frumoasă și de cuminte și în fecioria ei avea o putere și o forță a gândirii de nepătruns. Această perfecțiune și această frumusețe

i-a adus numai necazuri, era tot timpul in pericol, dar stârnise uimirea întregii lumi. Stârnise de asemenea și nenumărate invidii, iar oamenii răi din imperiul ei s-au adunat împreună și au reușit să facă prin forțele lor demonice această vrajă prin care ea era înlănțuită și condamnată la chinuri veșnice parcă, la chinurile iadului. Oamenii aceia răi care erau așa de mulți nu au putut să accepte perfecțiunea ei din toate punctele de vedere și au reușit sa o îngenuncheze. Dar pentru că era perfectă, și de neînvincis, asemănătoare îngerilor lui Dumnezeu, lupta ei însemna sănătatea milioanei de oameni.

În durerea ei mare și puternică numai așa putea să supraviețuiască și să se opună acelor crengi care o strângeau, numai că ea nu știa că acel cântec al ei se auzea până la marginile pământului. Nu știa că acel cântec al ei făcuse sănătoși milioane și milioane de oameni, nu știa că prin melodiile ei de supraviețuire, ajunsese atât de faimoasă, minunată, anonimă, care dă sănătate oamenilor prin muzica ei și cu cât se lupta mai mult să nu fie sufocată de crengi cu atâta cântecul ei era mai puternic și mai viu. Nu știa că milioane de oameni deveniseră sănătoși la minte și la trup din cauza acestui cântec al ei.

Dar numai unul singur se dovedi a fi vrednic să ducă această căutare până la capăt, să afle cine este cea care cântă așa și să vină și să o salveze. Acesta era împăratul, asemănătorul ei, ca un frate, care o luă de soție și conduseră până în ziua de astăzi cea împărăție în care toți oamenii sunt fericiți.

ALBASTRUL CERESC

Linca trăiește o stare a unei picturi pe care încă nu a creat dar o poartă în inima ei ca pe o comoară și încă îi e frică să nu o distrugă dacă o așterne pe pânză. Trăiește acest sentiment, dar mai întâi trebuie să epuizeze trăirea ca să o poată reconstrui la dimensiunile cerului care-l poartă pe umerii ei. Ea trăiește și simte că este însăși pictura ei.

Linca plutește și cântă deși cuvintele ei parcă sunt un fruct, o sămânță ce a strâns în ea doar albastrul ceresc gata să inunde din mintea ei pământul ce vine să îmbrățișeze cerul într-o explozie a luminii de dincolo de univers.

“Parcă fug de mine însămi atunci când mă gândesc la cer. În același timp aș vrea să adun tot albastrul ca să pot să fug de aici într-o altă lume care să fie lumea lui Dumnezeu.

Și pentru că aici nu văd decât acest gri care e pretutindeni, e prea mult gri pe stradă, devin doar un personaj îmbrăcat în haine gri, parcă aș deveni însăși oamenii cu hainele lor.

Aș lua aceste culori pe care eu le văd și nu aș vrea decât să scap de ele și să creez eu însămi altele, dar nu pot să creez eu însămi alte culori și atunci îmi pot alege una care să fie a mea și numai a mea. Trebuie să fie aceea când vreau să mă înalț. Dacă eu acuma închid ochii, ce se întâmplă cu mine?

Poate că nu mi se întâmplă nimic dar atunci văd ceva. Eu nu devin decât un copil, o copilă care fuge, fuge, aleargă departe, departe, departe de acest gri care fuge după mine și eu fug și mai departe de el. Culoarea asta devine în mine doar un om sau mai mulți oameni care au încetat să mai fugă după mine ca o singură imagine. Atunci stau cu

ochii și mai închiși și cu această imagine în minte îi strâng și mai tare acești ochi, care nu vor să mai vadă oamenii ce stau aplecați la cozi, la rânduri, care oftează și fac ceva, fac ceva, sunt tot mai gârbovi și mai mici, mă tem.

Pictez, da, pictez în mintea mea, parcă aş vrea să stropesc cu cer peste tot și pământul pe care eu îl calc să fie doar nori, doar albastru. În această metamorfozare să devin cer împreună cu cei pe care eu nu mai voiam să-i văd, nu mai voiam să mai fiu cu ei pentru că erau prea mici în imensitatea aceasta de sticlă, de imagini ce-mi taie ochii, privirea, liniștea, de griurile metalizate de la mașini, de la uși, de la sârmele agățate peste tot și nimeni nu le mai vede.

E ca și când o forță în mine s-ar fi revoltat să nu mai vrea să mai facă nimic decât să tragă de perdeaua cerului și să acopere griurile metalizate. Sunt mai departe cu ochii închiși ca o fugă, ca o scurgere, ca o revoltă, ca o stare a mea care refuză să mai vadă acest gri care așteaptă mereu să calc pe el și prin el și să ajungă el cu mine la capătul cozii unde eu am rezolvat ceva sau am dat ceva.

Cerul continuă să fie în mintea mea mai departe ca o salvare. Eu chiar pictez în minte și mă văd plutind undeva foarte departe în timp, în eternitatea memoriei și a conștiinței mele, și de aceea nu mă îndoiesc că aceste imagini o să le găsesc puse la locul lor și peste câteva sute de ani când eu poate aş fi vrut să mă întorc, dar nu o s-o mai pot face pentru că atunci voi explora acest mister care acuma vine peste mine cu puterea acestui albastru.

Da, parcă vreau să pictez în așa fel încât toate aceste mașini,

blocuri, avioane, oameni, pământ să fie doar cerul care este acum în mine.

Da, trăiesc fără să vreau imaginea aceea de atunci, din copilărie când eram așa de mică și păzeam oile. Da, oile erau de mult plecate prin iarbă sau prin porumbi pentru că eu devenisem cer. Eu eram imaginile acelea care se nășteau atunci din norii cerului și le urmăream geometria. Pământul parcă se răsturnase și eu nu mai eram decât cerul acela care nu mai putea să mai atingă câmpia, imașul, soarele, casele care și așa erau mici și neînsemnate.

Până dincolo de mine, cerul alerga în formele lui și eu alergam cu formele mele după el. Asta fac de atunci, mereu port în mine peste umărul meu stâng zborul acela. Eu mă opresc în mintea mea la el, în mine e doar cer, e doar cer, eu sunt în zbor cu norii, cu mine ce nu pot fi decât un copil care nu înțelege prea bine ce se întâmplă, de ce suntem așa de mici și ne construim așa de mult palate fără de care nu mai putem respira dar în felul acesta nu mai putem să vedem.

Trăiesc această orbire de care vreau să scap.

Eu nu vreau decât această lumină care este acum și aici și unde cerul aruncă lumina lui pe umărul nostru stâng și noi trebuie să facem această întoarcere de la inimă la umăr unde cerul parcă ne-a pus razele lui albastre și apoi în sus către el, pentru ca albastrul acesta al nostru este creația Lui care a venit să picteze lumea în culorile infinitului. Cerul poartă în el urma pașilor Lui.

Da, asta făceam ieri, încercam să pictez pe zidul unui bloc care îmi este mereu în minte, pentru că este blocul meu, o urmă de pas albastru

Ilinca

care este pasul Lui care a venit să îmbrace lumea în culorile cerului. Acuma nu este decât cerul pe pânza din fața mea, care a devenit cerul minții mele și eu mă plimb de la cer la gând, de la pânză la culoarea aceasta care este acum așa de prezentă în mine de parcă cerul cu trupul meu și cu mintea mea nu am putut deveni decât o singură culoare, albastrul infinit al Lumii de dincolo de lume.”

Ilinca pășește și nu se uită în urmă.

Nu vede decât cerul din inima ei și abia așteaptă să ajungă acasă să zugrăvească cerul ce l-a pictat deja peste oamenii din inima ei.

CĂLĂTORIE

Aș vrea să călătoresc cu două mii de ani în urmă și apoi cu două mii de ani în viitor, să-L văd pe El, cum vine și cum plânge, cum moare și se-nalță, apoi se-arată celor ce-l iubesc, ce cred în El, să-L văd cum vine asemeni trăsnetului ce vruiește până-n zări...

Ah, dacă aș putea gândi până dincolo de timpul meu, dacă această distanță aș putea s-o fărâm și să ies din linia periculoasă a timpului, dacă aș putea să văd lumea așa cum a fost, cum este și cum va fi, dacă L-aș putea vedea pe El înconjurat de îngeri, prezent în creația asta minunată a Lui, dacă aș putea să înțeleg, că tot ce a făcut El nu este atât de neînțeles pentru mine, pentru noi, pentru toți...

Să zicem că eu m-am născut cu două mii de ani în urmă și sunt o femeie ca multe femei care au auzit de El, care s-a îndrăgostit de El, de frumusețea Lui de la prima vedere, sau poate că s-a îndoit de El, dar a cugetat mult până să-L accepte, să zicem că eu sunt una din acele femei, care mereu sare în întâmpinarea Lui, mereu îl caută și-l urmărește pe unde merge, nu-L slăbește din ochi nici o clipă, chiar uneori prea insistentă, prea cicălitoare, atât de insistentă încât, altora le pot părea nesuferită și totuși nu mă dau în lături, nu renunț, insist până în pânzele albe să mă țin de El.

Să zicem că nu am nimic, nici soț, nici copil, nici casă, să zicem că am doar părinți care mă huiduie că m-am dus după El, după El...să zicem că sunt atât de insistentă, încât, încât nu-mi scapă nimic de la El, nici un cuvânt, nici o vorbă pe care o rostește, nici o faptă pe care o săvârșește pentru ceilalți...să zicem că știu totul, totul despre El, atât cât se poate omenește ști, stând lângă El, să zicem că eu nu pot rosti

nici măcar un singur cuvânt , pentru că eu nu pot vorbi, nu pot vorbi cu El, o singură privire e totul, e totul pentru mine, o singură privire de-a Lui... nu facem decat să ne privim, El să vorbească iar eu să ascult, să ascult cuvintele Lui mereu, nici o întrebare nu aş putea să-i mai pun, absolut nici una pentru că El, El cu tot ce face, prin simpla Lui prezență în preajma mea și eu în preajma Lui e totul pentru mine...

Dar mi s-a întâmplat odata ceva...eram dezamăgită. Mereu eu, eu, eu insistam, eu eram cea care voiam să rămân, eu depuneam eforturi din răputeri să mă țin după El, să-L ascult, să-L privesc, să-L văd, îl urmăream când mergea să se culce și când dormea...

Odată m-am ținut după El, dar dintr-o dată L-am pierdut și L-am înțeles că vrea să fie singur să se roage, m-am întors unde știam că se va întoarce și din nou am stat trează toată noaptea să-L aștept, să-L văd, când va veni, căci mă simțeam în siguranță când era El acolo, între noi, dar un lucru mă supăra foarte tare și eram tristă din cauza asta, oricât de multe eforturi făceam, nu puteam sta niciodată de vorbă cu El, îmi era întotdeauna jenă de apostoli iar atunci când eram înconjurată de oameni, era cumplit de aglomerat iar eu, eu voiam să vorbesc cu El între patru ochi și chiar așa, chiar de la distanță, El nu-mi adresa niciodată nici un cuvânt, eram tristă, mereu tot mai tristă și deznădejdea coborâse peste sufletul meu până când într-o zi mi-am zis: <nu are rost să mai continui, oricum totul este în zadar, El nici nu știe măcar că eu sunt aici, nu are timp să vorbească cu mine, nu-mi dă nici o atenție, oricât de bine m-aș simți împreună cu toți, eu sunt singură, pentru că El nu-mi adresează mie nici un cuvânt, nici un cuvânt, doar

privirea, de multe ori privirea Lui este teribilă. Simt că de această privire nu aş putea să mă despart ...dar am să mă duc singură să plâng, am să-L port tot timpul în amintire, dar cu durere în suflet că mie, mie personal nu mi-a adresat niciodată nici un cuvânt, El a vorbit mereu numai mulțimii.

Și atunci am plecat, L-am văzut cum s-a uitat la mine fără să-mi spună nici un cuvânt dar a înțeles că plec și m-a lăsat...M-am dus îngândurată și tristă, plângeam, m-am dus în munți și m-am așezat sub un smochin, acolo plângeam, plângeam, eram atât de singură, nu știam încotro s-o apuc, unde să merg, nu-mi venea să mă întorc la El pentru că-mi era singurătatea și mai mare, dar unde să mă duc ? Mă simțeam atât de singură și tristă, am stat mult și m-am rugat lui Dumnezeu, nu știam că Lui m-am rugat, că El era Dumnezeul meu, nu puteam înțelege asta, iar El știa totul, absolut totul despre mine, fără ca eu să bănuiesc ceva. Am plâns sub umbra smochinului până seara, când apunea soarele. Stăteam ghemuită, cu spatele rezemată de copac, când aproape să ațipesc, am simțit o mână ce mi-a atins ușor umărul...și nici un cuvânt...tăcere...eram doar noi doi...nu stiu cum a ajuns la mine. S-a uitat în ochii mei și m-a întrebat :<de ce ai plâns ?>

M-am uitat la El și nu am schițat nici un gest, nici un cuvânt nu am spus, am lăsat să se aștearnă din nou tăcerea, tăcerea dintre noi și mă uitam în pământ. S-a pus jos lângă mine și mi-a zis :<nu vreau să plec, vreau să fii lângă Mine, așa cum ai fost mereu și cum ești și acum, nu vreau să te îndepărtezi, vreau să fii peste tot unde sunt Eu. Ce frumoasă e pustietatea asta, ai ajuns fără să știi, chiar în locul unde mă rugam Eu.

Ilina

Stiu cum mă urmăreai să afli cum mă îndepărtam noaptele, știu totul despre tine și nu vreau să pleci, vom sta în noaptea asta și vom vorbi împreună despre toate întrebările lumii, despre tot ce vrei tu.>

Și El a început să scrie cu degetul pe pământ cuvinte încă neînțelese de mine.

PARABOLĂ

Un tată avea un fiu. Trăiau în mijlocul codrului, izolați de oameni. Avea o bibliotecă mare cu cărți, în care era adunată toată inteligența omenirii.

Într-o zi tatăl l-a chemat pe fiu și i-a zis:

-Trebuie să pleci între oameni. Dacă vei fi acumulat destulă înțelepciune va trebui să știi de ce te-am trimis și ce anume trebuie să faci, dar nu uita un lucru: încearcă să nu te rătăcești și să te pierzi pe tine însuși.

Atât i-a zis tatăl și a plecat să-și vadă de propriile treburi, în grădina lui.

Fiul și-a luat un catâr, ceva de mâncare și încălecând s-a lăsat purtat în spatele măgărușului. A ajuns într-un loc unde erau foarte mulți învățați și a rămas printre ei. Cu timpul însă a observat că rămâne singur și s-a hotărât să plece și într-o zi chiar a și făcut-o.

S-a oprit în mijlocul unor oameni care nu aveau cărți dar aveau bani. A plecat cu grabă, mai ales că râdeau de el pentru că avea barbă, plete lungi și avea alături un catâr.

A mers într-un alt loc, a găsit oamenii unui sat care sufereau de sete și s-a hotărât să care cu măgărușul apă pentru oameni.

La început au venit foarte mulți să primească apă de la el, dar de la un timp au început să vină tot mai puțini până n-a mai venit nimeni.

Dezamăgit și-a luat măgarul, a încălecat pe el și a plecat fără să se mai uite în urmă și fără să știe unde și încotro apucă. Era așa de dezamăgit încât nici nu mai putea să gândească.

A mers, a mers, a intrat în codru, a închis ochii și s-a lăsat dus de

picioarele măgăruşului printre poteci cât mai înguste care se pierdeau pe măsură ce înainta printre copaci.

A mers așa în neștire, a adormit poate. Când s-a trezit era la apusul soarelui. Uitându-se în jur i s-a părut că vede o potecă. A mers, a mers pe ea dar s-a pierdut și poteca prin deșeri. S-a hotărât să meargă deși nu știa încotro va ajunge, spera să ajungă la un sfârșit. A pus privirile în jos a rugăciune și își îndemnă măgăruşul să meargă. Dar deodată a observat că prietenul său mut stă, și întrebându-se, a înălțat ochii .

A văzut că în fața lui apăruse un zid care-i bara calea, zidul ducea până sus la cer și se întindea atâta în lung cât și în lat de nu-l puteai cuprinde cu privirea .

-Nu, nu pot să merg înapoi, chiar de m-am rătăcit. Sub nici o forma înapoi nu mă mai întorc, fie orice ar fi. Nici nu știu unde aş putea ajunge iar. Sunt atât de obosit și mi-e atât de somn! Am oboist să mai umblu atâta.

S-a așezat jos la pământ și a adormit.

El nu știa că dacă ar mai fi mers la stânga sau la dreapta ar fi desoperit scările care ar fi dus până sus și de acolo ar fi putut să vadă grădina care era mărginită de zid. Dar scările se puteau urca înainte de lăsarea întunericului iar tânărul a adormit în noapte.

După multe zile și nopți de căutare alergând după o căprioară care s-a speriat de el descoperi o altă parte a zidului care avea o scară dărâmată de vreme și uitată de toți, pe care se cățără în cea mai mare disperare de ea. Reuși să ajungă până sus pe zid și rămase agățat acolo până ce avea să vină cineva întâmplător din cetate și să-l descopere și

să-l salveze.

Era cetatea care o visa în fiecare noapte să existe, era cetatea departe de lume, care nu exista decât în inima și în închipuirea lui. Acum ceea ce percepea cu mintea de atâția ani de zile deveni realitatea în care putea să trăiască.

El nicio dată nu s-a mai întors pe pământ pentru că-l uitase cu desăvârșire.

SENTIMENT AL VASTITĂȚII

Ilinca văzu crengile copacilor prin geam cum sunt în încremenire. Verdele acela îi inunda privirea și avu sentimentul că și copacii vor îmbrățișa mai devreme sau mai târziu cerul. Felul cum atingea scările cu privirea era asemănător unei frunze care nu mai voia să se îndrepte spre pământul care îi ține copacul ci spre cerul înstelat sau albatru ce îmbrățișează tot pământul într-o căldură mută și plină de viață.

Trecerea aceasta de la un zid la altul, de la o singurătate la o altă singurătate, de la un tablou la un alt tablou, de la o imagine la o altă imagine și apoi la albastrul cerului care se vedea printre geamurile prăfuite ale muzeului, o facură pe Ilinca să se agațe de cer și să nu-și mai dezlipească privirile de acolo. Se rezema de zidul ce purta geamul care făcea ca peretele opac să aibă transparența luminii și chiar dacă sticla era într-un fel murdară iar un păianjen se juca și alerga zglobiu

făurindu-și ața ca să mai prindă încă o muscă ca să nu rabde de foame sau chiar să moară, nu-i mai păsa atât de mult de clipa din trecut și poate nici de clipa prezentă. Îi păsa doar de clipa ce avea să vină peste ea și peste cei doi care căutau în această părăsire o fărâmă de cer care nu putea să fie decât în ei înșiși.

Căutau cu atâta încăpățânare ceva pierdut poate pentru totdeauna, aruncat undeva într-un beci sau la gunoi, încât ea se transformă în revolta mută și într-o neputință de a lupta cu acest timp care vine ca un tanc peste sufletele noastre care sunt trecute la index.

Ilinca privi la un tablou întunecat ce se afla sub geamul ce purta în el lumina lui iulie și căldura verii. Tabloul avea cracluri și un alb atâta de ciudat parcă era din var, fără nici o strălucire, mai era și căzut. “E vina artistului” a zis Alexandru, știa că tabloul acela era învechit înainte de vreme de ingnoranța altora. Tabloul semăna la fel de bine cu acest veac pustiu de spirit în care doar capitalismul îi mai poate schimba pe oameni din singurătăți împreună în singurătăți separate.

Ceva parcă pentru totdeauna pierdut avea să se releveze în tabloul acela al lui Luchian învechit și înegrit de vereme, ceva atât de sensibil și aparținând exclusiv spiritului, sufletului nostru fără de care nu vom putea fi nicioadata fericiți avea să fie prezent în această înegrire.

Și cât de maiestuos avea să fie cerul din afara ei, din afara lor?

Ce teribil avea să fie ceva neștiut de noi care venea de undeva de departe din cerul albastru de vară care pătrundea cu atâta liniște și cu atâta candoare prin geamul acela care respingea lumina sau o accepta cu atâta indiferență. Lumina care venea de undeva din cer pătrudea ca o

tăcere dumnezeiască și de peste tot prezentă se adresa tuturor celor care puteau să o primească asemeni unei priviri care nu poate fi observată decât într-o stare în care doar un artist poate să o cuprinsă într-o imagine ce o poartă în el și poate să o pună în afară cu puterea unui vulcan.

Pentru că lumina are reverberațiile ei pe care le duce mai departe asemănător undelor, către centrul universului, unde sunt alte ordine și alte rigori decât acestea ale uitării și ale ignoranței. În momentul acela în mintea Ilincăi lumina pe care ea o contempla cu fereastra și crengile de afară se contopiră într-o pictură pe care o purta cu ea de foarte multă vreme. Tatăl lui Alexandru, care nu mai era aici, făcuse această pictură, imagine pe care ea o purta în ea ca pe un semn de întrebare. Pictura era intitulată “Sentiment al vastității”. Privind spre fereastră, ea nu mai vedea fereastra, ea vedea tabloul acela care inunda tot spațiul în care ea stătea. Percepea acest sentiment al infinitului care ne cuprinde privirea. Dar de ce acel verde și de ce pământul acela care purta atâtea energii în el?

De ce verdele acela turcuaz, care avea atâta forță în pictură, care dădea atâta forță unei imagini? E doar o imagine într-un album care așteaptă să fie văzut de cineva sau de către cineva anume pentru a fi privit. Bolta de deasupra tabloului făcu ca tot ce era acoperit să nu mai fie acoperit, până și cerul parcă nu mai putea să stea undeva atât de desuspra ci să vină și să ne ocrotească.

Parcă nu era decât o plutire a verdului care urca în albul plin de sevă și de forță al apelor care nu mai sunt ape . Pentru că ele nu mai

sunt aici ci urcă prin această vastitate a minții undeva atât de departe încât nici universul nu mai poate să ne stea în față, suntem mult mai puternici ca să nu mai putem călători atât de deprte, mult mai departe de această viață care ne strânge corpul într-o închircire de care ne temem și de o moarte care ne înspăimântă și vrem să o ocolim.

Ea privi mai departe la tabloul acela înegrit de vreme al lui Luchian. Își aduse din nou aminte de tabloul tatălui, de sentimentul vastității si nu mai vedea nimic decât verdele acela și căldura soarelui și cerul. Pământul, exprimat în tabloul inexistent în acea încăpere, dar în mintea ei atât de viu, era într-o proporție foarte mică si pământul acela avea energii pe care autorul le marcase într-o formă geniala din punctul ei de vedere, prin culorile contrastante verdelui, galben, portocaliu, orange, asemeni bucășilor de soare care ar fi putut să se scurgă pe pământ și să facă în felul acesta să ia foc tot ceea ce ar fi putut arde, dar arderea asta nu era una fizică, ci era sub forma unor energii creatoare care tot ce ating fac să devină lumină și forță, creație și viața, putere, și trecere din ceea ce este închis la ceea ce este deschis.

Repetă în interiorul ei: “sentimentul vastității”. Da, vastitatea nu poate fi decât un sentiment, o stare, dar o stare la fel de reală ca și cea în care cânti sau dormi sau visezi sau mănânci, numai că trăim în felul acesta o altă realitate nu una concretă în care banalul ne înghite zilnic către ceva care ne plictisește ca în burta unui chit, asemănătoare lui Iona din Biblie.

Între pământ și vast e o mare diferență, pământul este o sferă mică și vastul este o sferă mare. Pământul este o sferă mică și închisă, mică

și grea care ne indispuce și care ne trimite la întuneric, așa cum este întunericul acesta de acum, de aici, care protejează lumina care ar putea să curețe toată aceasta întunecime care mie nu-mi place. Dar pământul acesta așa de negru poate să aibă din când în când și semințe puternice ce au în ele energii pe care oamenii le-ar putea culege cu mâna și ar putea să le semene într-un pământ ales. Un alt înțeles ne-ar putea cuprinde asemeni unei lumini. Poate că și eu pot să fac asta sau încerc să fac asta. Iar pământul acesta așa de mic, chiar dacă eu îl percep ca fiind așa de vast, intrat în atingere cu o sferă care este infinită, este sfera vastității pe care artistul a creat-o în culorile verzi, dar de ce nu albastre.

Dacă ar fi fost albastru aici, pe lângă negrul acesta parcă totul ar fi devenit cadaveric, gri urât și poate că pe mine nu m-ar mai fi impresionat așa de tare, pictura aceea nu aș mai fi putut s-o rețin ca fiind esențială și să mă joc cu ea în mintea mea, în felul acesta să mă gândesc la o nouă poetică. Dar așa verdele ăsta care lasă să fie cuprins de albul luminii, dă senzația de cald, de viață, de putere, de forță.

Sunt într-un muzeu cu picturi ale marilor artiști aflați în părăsire tragică și eu contemplan în mintea mea un tablou pe care nu l-am văzut în realitate așa cum este ci i-am văzut doar poza, doar o poză de-a lui.

Am văzut tabloul acela uitându-mă prin fereastra aceasta. Verdele copacilor m-a trimis la imaginea aceea, sentimentul vastității. Da, sfera asta verde care înseamnă viața aici pe pământ nu poate fi altceva decât infinitul pe care eu nu-l pot atinge decât cu privirea, este ca o atingere a luminii care vine de departe. Lumina atinge undeva linia orizontului, și

eu plutesc, dar plutesc în închipuirea mea, dar oare tabloul acela așa era sau eu făuresc acum o altă imagine care mă umple de forță, sau tocmai în asta constă măreția unui tablou că eu prin el pot visa la o imagine care este prezentă în mine și în ceea ce sunt eu.

Dacă m-aș putea dezveli și m-aș putea revărsa cu mintea mea asemeni unui film sau unei cărți, oare cum aș putea să arăt cu atâtea imagini pe care niciodată nu aș putea să le mai scot din minte singura mea sansă este arta mea dacă vreau să trăiesc forma sublimă de exteriorizare. Ilinca nu se putea desprinde de fereastră. Alexandru era într-o altă dimensiune, trăia propria lui plutare asemeni unei ferestre ce urma să o deschidă către vastitate.

Sfera vastității cu sfera pământului par că nu se ating, așa cum nu se atinge mâna mea cu sfera aceea a cerului, dar ele par că sunt împreună, și ele vor fi împreună în permanență fără să se mai poată despărți niciodată. Eu cred, își zise ea că aici așa cum suntem noi construiți, în întunecimea asta noi niciodată nu ne vom putea despărți de lumină, lumina va fi prezentă în noi permanent dar nu e vorba numai de lumina aceasta a soarelui care este aici și acum, de fapt nu este aici și acum ci este, este în permanență.

Ce-a vrut să spună tatăl lui Alexandru în pictura aceea, în care infinitul este încorporat în imagine, așa cum este el privit, este infinitul din mine pe care eu îl vreau, îl percep. Sunt prezente două sfere pe care eu vreau să le văd ca intersectându-se dar tocmai în asta stă misterul că aceste două sfere nu se intersectează, ci doar este sugerată această intersectare pentru că ele în imagine stau una lângă alta trăiesc una

lângă alta, una în prezența celeilalte sub forma unei atingeri a privirii de departe, departele este sugerat aici, departele care devine aproape aici și acum.

Sectorul numit pământ este unul greu așa cum e zidul aceasta pe care eu vreau să mă așez sau vreau să-l am sub palmele mele, ca pământul pe care vreau să calc sau chiar calc este ca și gândul meu, numai că în tablou nu e sugerat cel care plutește în căutările lui, în căutările unei idei, unor idei care nu se lasă așteptate, asta este sugerată într-o altă lucrare, o suită de lucrări trebuie încorporate aici. Ideea de aici este una grea așa cum este viața, așa cum este o bucată de piatră sau ca tabloul acesta al lui Luchian pe care nu-l mai restaurează nimeni, cine știe pe unde a stat, de s-a înnegrit în halul acesta.

Oamenii când trăiesc în întunericul sărăciei lor nu mai simt nevoia de frumos, viața devine un fel de realitate lipsită de frumusețea lui Dumnezeu și nu mai există nici un fel de trecere de la urât la frumos, de la mărșinirea asta numită pământ la infinitul cosmic care se pierde în infinitul verde luxuriant care face ca lumina să se descompună în ceva de diamant care nu mai poate fi distrus. Cred că verdele acela înseamnă puterea vieții care este infinită. Verdele acesta care exprimă o poartă ce poate fi deschisă sau care este în permanență deschisă, este verdele copacului înflorit care poate înflori floarea cerului. Da, sfera asta care urcă spre albul verde seraphic de la verdele înspăimântător și oval ca o închidere, care amenință cu adâncimea unei spaime, dacă te adâncești prea mult în nămolul lumii prezente. Verdele acesta care are în el lumina în nuanțe albastre nu poate fi pentru mine decât o floare întoarsă

cu rădăcina în sus și cu florile înflorite spre mine, e parcă floarea cerului ce-și are rădăcinile în cosmos, de acolo își trage seva, viața și puterea și are petalele de floare aici unde sunt eu, unde pot eu să ating acest infinit care e prezent în mine la nivelul unei imagini, și imaginea asta devine în mine salvatoare pentru că este puternică.

Ei, acesta este până la urmă infinitul, floarea aceasta care are rădăcinile în cosmos și se lasă privită de mine, de Alexandru, aici și acum într-o veșnică căutare a celui nespus de frumos. Infinitul e ceea ce purtăm în noi, fără să putem atinge îl atingem doar cu privirea și privirea noastră devine infinită în această prezență în care suntem metamorfozați în cei care pot să pătrundă cu mintea într-o altă realitate care suntem noi și ne indentificăm cu ea. Suntem chiar noi înșine acea realitate paralelă cu această lume constrângătoare care nu prea mai are nevoie de artiști.

Lumina aceasta pot spune că e tabloul acesta pe care eu îl port în mine dar retezat cu un cuțit și care păstrează doar această bucățică mică a negrului care vrea să fie alb, restul spațial infinit cu sfera lui ce vrea să atingă cealaltă sferă este tăiată și aruncată undeva la subsol. Eu vreau să creez mai departe prin sfera infinită a lumii și n-am să mă las intimidată de această posibilitate ca odată, cândva, în viitor lucrările mele să fie aruncate la tomberon sau uitate într-un subsol de muzeu ca acestea de aici. Oricât de dură ar fi confruntarea dintre spațiul limitat al finitului cu spațiul infinit al minții mele care poate percepe cosmosul ce se oglindește în noi, sentimentul vastității rămâne în mine ca o speranță sau o prezență. Chiar dacă pictura asta a lui Luchian este așa de

înnegrită încât nu se mai vede nimic în ea, nu i se mai vede frumusețea, merită să fii ca Luchian, ca Grigorescu, merită să fii ca ei.

Ilinca primi un raspuns în interiorul ei la o imagine pe care a reușit să o înțeleagă și un răspuns la ceea ce ar putea deveni în viitor, dar toate la vremea lor, ajunge zilei fericirea ei.

ARTIST

Astăzi am pictat din nou. Privesc culorile care-mi ies din mână, parcă ar fi lumina din trupul meu. Și totuși , trupul meu stă, stă nemișcat și privește lumina care pătrunde printr-un loc neștiut, până departe în mine, într-o lume ce o port în mintea mea. Acolo eu călătoresc călăuzită de lumina aceasta venită de pretutindeni, ca să pot merge pe un drum neștiut încă de mine.

Pictez cu lumina aceasta care îmbrățișează drumul întunecos pe care pășesc ușor într-o lume lăuntrică. Da, acum văd bine, eu nu mai sunt eu, eu sunt un copil, eu sunt o copilă ce aleargă îmbrățișată de lumină pe un drum lăuntric, în întuneric. Parcă aş călători spre moarte, dar o moarte ce mă duce la învierea copilului din mine care devine o fecioară a cerului.

Copilul acesta se joacă cu lumina, întinde mâinile în sus și zboară, plutește peste drumul de sub picioarele lui, care devine prăpastie de gând, prăpastie de cuvânt. Lumina aceasta plutește copilul peste

prăpastie, lumina aceasta din lumea mea lăuntrică pătrunde în afară, prin mintea mea, prin trupul meu și eu transform culorile devenite lumină, în ceva ce nici eu nu mai știu, dar totul devine lumină în pulbere de culoare.

Duc mâna la frunte ca să rostesc numele Tatălui și înalț ochii la cer. Dintr-o dată copilul din mine a țâșnit în afară și dansează cu mine, parcă am fi doi, dar într-o singură ființă, ce sunt eu. Înalț ochii la ceruri și văd norii albi pe un cer albastru violet ce îmbrățișează pământul. Norii aceștia au început să danseze în jurul meu și eu îi priveam uimită. Când m-am îndepărtat puțin de ei din nori s-a format dintr-o dată chipul Lui, chipul celui ce a fost pe pământ.

Copilul din mine a început să cânte iar eu am dus mâna la frunte să rostesc numele Tatălui și să fac semnul crucii. Atunci lumina parcă mi-a purtat inima și mâna în același ritm. Culorile s-au adunat pe hârtie în pulbere de lumină și au pictat chipul Lui

Am adormit cu pensula în mână rostind numele Lui. Când m-am trezit, copila din lumea mea adâncă, cânta un imn de slavă închinat Lui.

O poezie frumoasă e aceea care mă face să zâmbesc.

Ilina zâmbi și privi cerul, apoi se uită la oamenii din jurul ei, apoi din nou la cer și își dădu seama că Dumnezeu este aici și acum, este la timpul prezent în această lume care este creația Lui și își zise atunci în gând cu niște cuvinte care țipau în ea : « este așa cum a zis Moise în cărțile lui, Dumnezeu este Cel Ce este !»

CĂPRIOARA

Linca era atât de fericită, în sfârșit singură , departe de lume, în munți, în seara de ajun, fără servicii, fără colegi, fără mașini și tramvaie. Numai mănăstirea cu zăpada care a cuprins-o în lumina nopții. Numai ea și cerul, ea și copacii, ea și albul zăpezii. Asta își dorise din totdeauna să facă, să zboare, să râdă, să alerge de una singură prin noaptea asta, prin ninsoarea asta care-i inunda ochii de atâta sclipire.

Nicăieri nu mai văzuse atâta strălucire de culori aruncate pe zăpada care devenea purpurie, roșie, violet, roz, albastru ceresc, albastru azuriu, alb noptatec. Asta se întâmplase cu mult în urmă, atunci când era copil, numai atunci de anul nou sau de Crăciun sau iarna, avea puterea aceea de prunc, să se bucure de ceva atât de frumos, de minunat, de miraculous, ca zăpada care nu se mai termina să-i inunde ochii, chipul, hainele și sufletul într-o stare de bucurie fără sfârșit. Acum devenise pentru prima dată copil în adevăratul sens al cuvântului.

Parcă lumea în care trăise o făcuse să fie bătrână, să îmbătrânească pur și simplu înainte de vreme și nu era vorba de o bătrânețe a trupului ci de o bătrânețe a sufletului ei, o bătrânețe periculoasă.

Era așa de aproape de zăpadă, încât, ajunsă în pădure, își dori să dispară pur și simplu în albul acela care nu putea să fie decât puritatea lui Dumnezeu, atunci când El a făurit lumea aceasta cu tot ceea ce este pe ea.

Îi venea să chiuie, îi venea să râdă, dar nu putea cu glas tare, era singură și atunci râse cu sufletul ei de fecioară îndrăgostită de cer, de univers, de glorie, de măreții fără seamăn, cu sufletul ei de mireasă fără mire.

Zăpada asta o îmbrăca pe ea și tot sufletul ei într-o rochie albă a nunții fără sfârșit, de care nu mai putea și nu mai voia să se dezbrace, pentru că ea se simțea acuma într-o lume fantastică. Cerul era pe pământ, era ajunul, ceva se întâmplase în sufletul ei. Minunea asta de zi pe care o trăise, pe care o așteptase să răsară, să se nască, să vină ca să o poată trăi, îi schimbase existența și avea acum acea putere în ea, care nu-i mai dădea voie să mai sufere inutil. Copacii erau frații ei și cerul pe care voia să-l atingă cu mâna, universul în care ar fi vrut să zboare.

Văzu niște flori care nu mai apucaseră să înflorească, erau de-a dreptul înghețate și se întristă puțin pentru că ea, se simțea asemenea lor, și în inima ei nu mai apucaseră să înflorească multe alte lucruri, stări, idei, sentimente. Lumea în care trăia ea era așa de ciudată, oamenii aveau relații, nu mai aveau sentimente.

Acum era într-o altă lume fantastică, frumoasă, era lumea visului ei și voia ca un miracol să i se întâmple din nou, să nu mai fie niciodată tristă, oricare ar fi fost viața ei, orice s-ar întâmpla pe lumea asta. Voia să aibă acest legământ cu ea însăși, că oricât de mare i-ar fi durerea, să-și aducă aminte de noaptea aceasta trăită acum, înainte de marea zi a universului, când ceva miraculos s-a întâmplat, s-au schimbat coordonatele acestei lumi și omenirea aceasta a putut să fie gândită din altă perspectivă, decât aceea a morții și a autodistrugerii.

Dincolo de tot ceea ce trăim și gândim zilnic, frumusețea asta de acum are un sens, trimite la ceva cu totul și cu totul unic, la această puritate pe care noi o putem trăi și o putem simți pentru că suntem

veșnici, pentru că El a vrut asta. O, cât de mult ar fi vrut să înțeleagă acest miracol al nașterii, al întrupării, dar mai ales al nașterii din nou, la o viață și la o existență fără margini, care e una lăuntrică, ascunsă, tainică, și numai întreaga tăcere a lumii o poate ascunde și o poate descoperi.

Stând așa în noapte, rezemată de copacul care nu putea să fie decât martorul a ceea ce a fost, ceea ce va veni și nu a fost încă, voia parcă mai mult să înțelagă, să știe, să simtă, să fie mai aproape de acel ceva neștiut care se ascunde nouă cu un alt înțeles al lumii. Puse urechea pe scoața copacului, voia să audă atunci în noaptea aceea când stelele și luna erau lumânările aprinse care făceau zăpada să strălucească în mii de culori, voia să audă ceva să înțeleagă ceva miraculos, ceva cu totul și cu totul nou în viața ei.

Stând așa cu urechea lipită de copac, mai întâi îi fuse frig, pentru că scoarta era rece dar apoi începu să se încălzească și parcă să fie mai bine, auzi o zbatere, ca un puls, ca o zvâcnire în trunchiul copacului, parcă ceva urca de jos în sus și voia să țâșnească în vârtejuri de neînțeles și își auzi, își simți cum inima îi bate foarte tare. O emoție a cuprins-o, simțea cum ceva de nepătruns în această lume trece prin tot ceea ce înseamnă copac, zăpadă, zi, noapte, soare, lună. Prinse copacul în brațe, copacul acesta era la fel de singur ca și ea, în această pădure plină de copaci. Și ea trăia într-o lume plină de oameni și în felul acesta singurătatea îi era pe zi ce trece și mai mare. De ce, pentru ce? Voia atunci să fie așa ca și copacul acesta pe care îl luase în brațe, apoi se sprijini de el, se lăsă să alunece până ce se rostogoli în zăpadă și stătu

așa cu fața în sus să privească cerul în noapte, luna și stelele cum se rostogolesc pe el într-o mișcare statică. Dar pentru ea toate acestea erau într-un dans, pentru că toate în felul lor încercau să strălucească mai tare pentru Cel Care le-au creat și le-a făcut așa de frumoase.

Vă dați seama, în noaptea asta de Crăciun ceva miraculos se întâmplă pentru toată această ordine, pentru toată această măreție pe care eu nu o pot înțelege”. Zăpada era așa de moale, dar pe Ilinca o prinse frigul și simți nevoia să se scoale de jos, se rezemă din nou de tulpina copacului care o primise așa de tăcut, să mediteze lângă el și-și zise:” aici este starea mea cea mai înaltă, în forma asta eu pot să înțeleg ce este acest miracol al lumii care-l cuprinde în mărghinirea ei pe Cel Care a creat această lume”.

Ilinca se uită din nou la cer și la stele și i se păru că o stea este și mai mare și mai mare și mai aproape de ea, parcă vine spre ea, îi veni să râdă de propria ei închipuire pentru că ea își întredeschise ochii intenționat ca să poată să simtă această iluzie și cum se juca așa cu această lumină tainică a nopții și a stelelor, și a zăpezii, deodată auzi un foșnet deosebit de lin. O tresărire și un îngheț o electrocutară de sus până jos și un gând o făcu să se cutremure:”un om!!” Parcă cineva îi pătrunsese taina, îi intrase cu brutalitate în sanctuarul ei, în labirintul ei, în ceea ce ea avea mai bun și mai sfânt pe lumea asta, în taina asta în care ea cugeta la ceea ce este cel mai greu de înțeles, și de neînțeles pe această lume, nașterea Lui, nașterea Lui care este așa de tăcut, așa de trist, așa de măreț, așa de magnific, așa de... nu întoarse capul, stătea lipită de copac, parcă ar fi vrut să se facă mică, mică de tot, să nu fie

văzută, să nu fie simțită, îi era frică, foșnetul acela se mai auzi încă o dată așa de lin în singurătatea ei mare, apoi tăcere, și încă o dată... Ilinca privi înainte fără să clipească și o văzu...cu capul înclinat spre ea, cu urechile mici, cu picioarele zvelte, cu trupul unduindu-se, cu blana perfectă, căprioara... se uita la Ilinca, și Ilinca se uita la ea, erau amândouă la fel de speriate, și la fel de libere, la fel de libereeeee...să primească și să privească frumusețea pădurii, frumusețea lui Dumnezeu. Ilinca nu mai putea nici măcar să respire... nu voia să se miște ca să o facă pe căprioară să se sperie, și să fugă... mai durară câteva secunde în care Ilincai îi era frică să facă un singur gest, căprioara întoarse capul în direcția opusă, făcu un pas, mai făcu unul, și încă unul, după care dispăru printre copaci tot așa de repede cum apărui.

Ilinca putu în sfârșit să tragă aer în piept și rămase mută de bucurie și de atâta frumusețe. Stătu așa un timp fără să se gândească la nimic, voia pur și simplu să fie la fel ca zăpada, urmele lăsate de căprioară, copacul de care stătea rezemată, frunzele care nu mai căzuseră și erau acoperite de albul acela proaspăt nins, ca stelele și luna, ca ninsoarea care cădea peste ea așa de lin, ca acest frig, ca această căldură pe care o trăia, ca acaastă noapte, ca acest firesc care se naște, care există, în această frumusețe a Lui, care a creat tot și în care El a venit să existe la fel cu noi.

Ilinca voia să fugă după caprioara aceea, voia să ia cu ea și zăpada, și stelele și tot, tot, și le luă, pentru că atunci în noaptea aceea a înțeles că frumusețea aceasta de aici și de acum nu va putea fi nicodată distrusă, și dacă sufletul poate să cuprindă în el această frumusețe și

dacă El, cel nespus de minunat, a venit să locuiască în această minune a creației sale, noi avem în noi ceva atât de măreț, încât măreția aceasta trebuie căutată de-a pururi pentru că este veșnică. Repetă așa, într-una: ”Dumnezeule, ești măreț!” asta îi venea să spună mereu, mereu, și pentru că stătuse atât de mult în ninsoare, în noapte, o cuprinse dintr-o dată frigul și cu aceste cuvinte în gând se îndreptă către interiorul mănăstiri cu fericirea că trăise un înțeles așa de mare, încât avea să se hrănească din el toată viața. Știa că frumusețea aceasta nu va putea să o uite nicodată.

Ilina zbura cu sufletul și plutea cu trupul prin zăpada care îi îmbrăca pașii și gândurile în culorile ei transparente, spre mănăstirea de unde venise. Intră în biserică în haină de nuntă, pentru că începuse vecernia.

REGELE ȘI VIOARA LUI

A fost odată un rege călător care avea cu el o vioară de care nu se despărțea niciodată. Cânta splendid la ea și toată lumea era uimită de măiestria lui. Dar a simțit nevoia să plece, avea în el un dor nebun să cânte infinitul. Dorința aceasta era atât de puternică, încât nimic nu mai conta pe lume. Și a tot căutat, a tot căutat și cu cât căutarea era mai aprigă cu atât dorul după infinit creștea. Dar infinitul nu era de găsit, infinitul era mereu prezent în el ca o prezență absentă. A rătăcit, a colindat prin lume cu vioara lui, dar dezamăgirea creștea tot mai tare. El parcă era pretutindeni dar oamenii nu-l vedeau. El era atât de singur, atât de singur printre oameni și s-a hotărât să plece în pustiu.

A căutat și aici cântecul lui dar de la un timp căutarea aceasta a lui nu mai era atât de puternică, dar dorința însă, dorul după infinit nu-l părăsi niciodată. Stând în pustiu a început să obosească și cu cât trecea timpul cu atât ziduri de piatră creșteau în jurul lui, până când el se trezi îngropat într-un munte de piatră.

A adormit în singurătate din cauza oboselii. S-a trezit odată și când s-a uitat în sus, a văzut doar o singură stea care strălucea foarte tare, dar era prea obosit ca să gândească, să se întrebe ce se petrece și ce se întâmplă cu el, așa că a adormit din nou.

Însă a visat un vis, el era un copil și se striga pe el însuși, „trezește-te, trezește-te, nu mai dormi.” El se trezi și puse mâna instinctiv pe vioară și începu să cânte, doar muzica ce i-o dicta copilul. Și era muzica lui, muzica lui, ce nu putea să și-o cânte.

În timp ce cânta el începu să se înalțe până la steaua aceea și muntele de piatră să se topească din cauza muzicii.

Ilinca

El zbura, zbura prin tot universul și cânta muzica lui, muzica lui.
Universul deveni dintr-o dată altfel, altfel, timpul deveni drum de
lumină ce-l conducea spre punctul de la infinit iar în urma lui se așternu
uitarea.

LEGENDA POEZIEI

I.

Linca și-a luat volumul de poezii, a sărit geamul camerei unde a dormit și dădu în cerdacul casei. Era cald, parcă prea cald în întuneric. Stelele erau pe cer, luna nu apuse încă. Privi din cerdac lumea de afară, primind în față lumina lunii și ascultă tăcerea din jur. Merse până la stupi și ascultă zumzetul lor harnic.

Se hotărâ să plece. Avea în ea ceva îndărătnic ce o enerva mereu, ca un foc parcă, ca un îndemn etern de a se plimba, de a cunoaște tainele nopții. Auzi țipătul cucuvaiei ce cânta într-un copac din curte și se opri puțin vrând parcă să-și lipească de memorie acest țipăt în întuneric ce suna ca o avertizare dar și ca o explozie a îndemnului din ea.

Sări cerdacul casei fără zgomot și dezlegă poarta. Ieși pe drumul de țară și cu ochii în lună plecă spre ieșirea din sat. O lătrară câțiva câini ceea ce o făcu să se sperie puțin dar își reveni și plecă mai departe. Era îmbrăcată cu o rochie albă, lungă, lungă și își trase pe deasupra pelerina neagră cusută de ea în ascuns.

Mai merse pe drumul de țară gândindu-se cu ochii în lună. Îi părea rău că va împlini curând douăzeci și unu de ani, îi plăcea mai mult să spună că are douăzeci. Îi era frică de viitor dar mai ales nu putea accepta ideea că va îmbătrâni, că nu va mai putea citi, studia, pierde nopțile în gândire și meditație, dar mai ales gândul ce o frământa cel mai mult era că nu va mai putea căuta acel inefabil care o ținea cu mintea trează spre ceva atât de tainic și necunoscut care cuprinde viața într-o îmbrățișare a luminii.

Trecu puntea peste pârâiașul de la marginea satului și se îndreptă spre drumul cu plopi, cu plopi înalți, nu se auzea absolut nici un foșnet. Merse pe acest drum care-i plăcea așa de mult, pe aici parcă regăsea o urmă de lumină ca o mângâiere, ca o alinare a suferinței ce zace în fiecare din noi.

Fredona în gând primele acorduri din simfonia a cincea a lui Beethoven și sălta cu pași de zbor spre necunoscutul care îi dădea fiori de ghiață. Mergea pe drumul de țară cu plopi înalți și era mulțumită că pe aici nu se va putea întâlni cu nimnei. Ar fi vrut să recite o poezie în razele lunii, dar se răzgândi și merse mai departe. Îi apărură în minte imaginea carului cu boi, car încărcat cu fân scârțîind și mergând încet pe drum cu stăpânul încălțat cu opinci. Își aminti de Grigorescu și nu știu de ce gândul o duse la mănăstirea Agapia. Acolo ar fi vrut să stea mai mult timp și să citească.

Drumul acesta ducea până la o casă din satul vecin, o coti și o luă pe altul care ducea spre lac. Drumul pe care mergea mai avea doi plopi și o fântână dar acuma fântâna era părăsită, își aminti cu groază răcnetul de singurătate al acestor doi plopi când bate vântul. Și se infioră. Ajunse înșfârșit lângă lac și ar fi vrut să găsească o barcă. Aici a fost una dar s-a stricat mai demult și acuma lacul era gol, așa i se păru Ilincai. Merse puțin pe marginea lacului și observă că luna de pe lac mergea o dată cu ea.

Se opri și începu să cânte versurile din poeziile ei. Cânta încet și lin parcă tot mai încet și privea spre luna de pe lac și la stelele din apă. Cântând își aduse aminte de volumul de poezii, îl deschise și citi la

întâmplare una. Ținea cartea în mână, se uita în întuneric, în apa lacului.

De fapt pentru ea poezia devenise curcubeu iar lacul, templul de lumină unde locuia poezia. Văzu luceafărul proiectat în lac, privea și murmura versurile de lumină.

Privind la imaginea luceafărului în apă deodată văzu cum lumina s-a transformat într-o ușă de marmură iar scândurile răvășite din barca de odinioară, se transformară într-un pod de lumină ce ducea până la ușă.

Deodată se simți ușoară, fără trup, se ridică și merse câțiva pași pe podul acela, se fâstăci și se împiedică puțin. Abia atunci observă că pelerina îi căzuse în apă, în spatele ei. Se aplecă să și-o ridice deși nu-i era frig. Observă cum cineva i-o ridică din apă dar pelerina nu mai era neagră ci devenise albă. Ajunse la ușă, ușa era închisă, veni cel ce era lângă ea și i-o deschise. O lumină puternică îi izbi fața iar dacă cel de lângă ea nu ar fi prins-o ar fi căzut în apă.

“Ține-te pe picioarele tale Ilinca, vei merge acum...”

Tresări pentru că era glasul cunoscut...Era prea multă lumină ca să știe ce urmează.

Deși s-a uitat spre el, spre cel care-i vorbea nu putea să-l vadă.

-Dar unde sunt? se auzi întrebându-se.

-Ești în palatul de lumină al poeziei.

Ea tresări și simți o moleșeală în tot corpul, era gata să cadă jos dar îi aduse el un scaun.

-Nu va trebui să spui decât un singur cuvânt și toate porțile ți se vor deschide, iar lumina nu va mai fi atât de puternică pentru ochii tăi.

-Dar dumneata unde ești, de te aud vorbind, dar nu te văd?

-Sunt aici, lângă tine, și nu-mi spune dumneata, ai să mă vezi acuși, dar acum du-te, eu te aștept aici.

Ilinca a plecat învăluită în alb spre poarta de lumină. Stând drept, primind lumina pe creștet și în ochi, rosti cuvântul tainic ce nu și-l putea spune decât cu teamă, în gând, în șoaptă. Deodată ochii ei radiară lumină, erau ca două stele puternice ce strălucesc întunericul din lăuntru ei și privind spre poarta ce era deschisă, întrebă acum cu glas tare:

-Dar unde este el?

El, ce stătea în picioare lângă scaun cu mult în spatele ei, îi răspunse:

- Noi nu-l putem vedea pe el căci suntem încă grei de trup, vom învia și atunci se va putea trăi vederea pe care ți-o dorești. Ilinca se întoarse atunci spre cel ca un înger și îndreptându-se spre locul de unde plecase îl recunosc, era el, cel din inima ei, asemănător ei, pe care îl purtase toată viața în inima și nu-l găsisese.

El veni spre ea și o îmbrățișă, o prinse de mână și se îndreptară spre fereastră, o deschiseră și priviră în adânc, departe. Acolo departe era întunericul.

-Vezi, îi spuse el, acolo, e pământul, uită-te aici, și-i arată fereastra. E oglinda din încăperea ta și spune-mi ce vezi.

-Văd o casă, un drum de țară, cu plop ce duce la casa mea, cu cerdac, e întuneric și două stele ce luminează drumul, plopii, casele.

- Cele două stele, suntem noi aici, acum.

-Când privim, prin această fereastră...

-Dar cum am ajuns aici, întrebă Rafaelia?

-Știi singură răspunsul, îl ai în tine, îi răspunse el.

-Și acum ce facem?

-Închidem fereastra și ne transformăm în lumină eternă în cele două stele. Vom fi singuri, împreună și vom călători alături la El, pe drumul făcut din raze de soare.

Epilog

A doua zi Ilinca se trezi din somnul ei, lângă plopi cu acea carte de poezii, pe care era scrisă povestea, cu un scris străin, udat cu lacrimi. Deschise și găsi pe prima pagină cuvântul tainic ce nu-l rostise decât în sine:"....."

Ilinca

IMAGINEA FERESTREI

Linca mergea pe stradă și plină de revoltă la tot ce vedea urla în ea după salvare, dar cum îți poate veni salvarea dacă nu prin propriile tale gânduri și prin ceea ce îți dă Dumnezeu, însă trebuie să te zbați pentru asta.

"Suntem asaltați pretutindeni cu imagini care ne bulversează, care ne incită, care ne provoacă, care ne umilesc, care ne fac să vedem în noi doar o ființă decăzută fără nici o posibilitate de salvare, de schimbare. Imagini care ne infestază mintea asemeni unui virus distrugător împotriva căruia nu poți să lupți, iar cel mai rău, atacă acest virus însetat de moarte, în copii și în tineri.

E ca și cum noi nu ne-am mai putea trăi tinerețea și copiii nu și-ar mai putea trăi copilăria, e ca și cum am fi dintru început bătrâni.

Și atunci imaginea strigă în căderea ei după o altă imagine care să o salveze, după o altă imagine care să o purifice."

Linca se revoltă în sinea ei și, vorbind singură numai cu ea, voia să creeze ceva așa de frumos încât să spele toată această mizerie permanentă care e acuma în ochii ei și de care nu se putea elibera. Și continua să gândească și să se zbată.

"Arta trebuie să devină purificatoare, curățitoare a minții, arta aceasta trebuie să vorbească despre Cel care poate să recreeze totul și să dea o nouă ordine lumii, arta trebuie să exprime această căutare a noastră și a Lui, Cel care vine să ne întâmpine, care vine să ne salveze. Arta prin simbolul pe care-l propune și pe care vrea să și-l caute, trebuie să trimită la El, la absolutul existenței Lui, care vindecă, care slăvește și care purifică. Iar purificarea aceasta nu e posibilă decât prin

cruce. Așa a vrut El, așa a considerat El că trebuie să fie toate, în marea Lui înțelepciune.

Cum ar trebui să înțeleg eu lumea? El a vorbit și vorbește mereu prin toată frumusețea din lume, prin tot binele care e mereu prezent cu noi și care ne salvează din nou, și din nou, odată cu fiecare răstignire și cu fiecare înviere a Lui.

Arta, arta, aceasta este menirea ei, să fie expresia acestei căutări a noastre, prin imaginea care purifică, nu imaginea care distruge, care ucide, care ne transformă în simpli utilizatori ai instinctelor.

Unde să privesc? Privesc către imaginea crucii care devine cosmos în lumea mea lăuntrică, imaginea lăuntrică a crucii pregătește sufletul să perceapă Învierea Lui, care înseamnă salvare. Starea de rugăciune a sufletului devine tainică și ascunsă, tandră și gingașă, devine zbor lăuntric, un zbor mental spre Cel care cheamă mereu, care stă la ușă și bate ca noi să răspundem. Dacă răspundem, sufletul nostru trăiește învierea, învierea Lui și a noastră. Aceasta trebuie să fie arta, acest zbor al învierii Lui peste lumea toată ce doarme sau privește parcă înapoi".

Ilinca merge pe stradă și tot vorbește cu ea și tot merge, se îndreaptă către biserică...și tot merge grăbită pe stradă.

PUNCTUL DE LA INFINIT

Ilinca nu mai putea de bucurie, abia aștepta să se întoarcă acasă și să picteze. Ceea ce ea trăise era așa de frumos încât soarele îl purta în interiorul ei ca pe cea mai frumoasă realitate. Nu mai simțea durerile de cap din cauza oboselii. Nici stresul acela care ți se imprimă și în ultima fibră a corpului. Voia să uite de tot ceea ce însemna greutatea și năduful zilei.

Intrase într-o biserică oarecare, așa îi plăcea ei să facă, să intre în câte o casă a lui Dumnezeu și să se roage acolo, indiferent care i-ar fi fost locul. În biserică își găsea de cele mai multe ori simbolurile, gândurile și imaginația ei curgea liber. Cât de bine izolate fonic sunt bisericile astea așa de mici din mijlocul orașului ăstuia atât de aglomerat.

Ilincăi îi veni o idee, să se uite la Iisus Pantocrator. Îi plăcea așa de tare icoana aceea încât ar fi vrut să zboare până acolo și să nu se mai oprească, să zboare departe, până dincolo de pereții biseriței și să se îndrepte spre cer împreună cu Cel Care a creat toate. Îi veni în minte cuvintele acelea miraculoase din slujba prohodului, din vinerea mare: “Iisuse salvator, mergi la cer și te așează, lângă Tatăl creator”.

Asta tot repeta în mintea ei, în timp ce se învârtea uitându-se la cupola aceea atât de înaltă care îl zugrăvea pe Iisus binecuvântând lumea și pe toți oamenii, întreaga creație pe care El a restaurat-o.

Cum nu mai era nimeni în biserică, femeia de la lumânări a plecat afară să mai curețe pe acolo, Ilinca a întins mâinile la orizontală așa ca la o încercare de zbor. A început să se învârtă într-un picior încet, încet ca și când ar roti ceva nevâzut și ar fi mimat un zbor de pasăre, uitându-

se mereu la icoana aceea de pe cupolă, la Iisus salvatorul lumii.

Își închipui dintr-o dată că biserica aceea nu mai avea pereți ci erau alcătuiți din norii cerului. Din punctul acela de unde era Iisus, venea o lumină așa de puternică, parcă ar fi fost lumina de dincolo de univers.

Dintr-o dată îi veni în minte ideea: ”Punctul de la infinit!!” “Acesta este punctul de la infinit din matematică, asta studiez eu așa de tare mereu, infinitul acesta care vine peste noi, de dincolo de lumea aceasta, infinitul care este lumea eternă a lui Dumnezeu”.

Îi părea așa de rău că nu putea să continue această experiență a zborului și că totul a fost doar în mintea ei. Nu mai avea răbdare, trebuia să ajungă acasă și să zugrăvească această experiență care era unică pentru ea.

Voia să picteze acest punct de la infinit, care este punctul de trecere de la întuneric la lumina lui Dumnezeu. Este trecerea aceasta de la o lume concretă la una pură, veșnică, spirituală, concretă în lumea spiritului și abstractă pentru noi.

Nu purta în ea decât acest zbor, această senzație care trebuia imediat transpusă pe pânză. Chiar dacă nu ar fi reușit să redea decât o fărâmă din acest zbor, trebuia să rămână ceva și în pânzele ei.

Ajunse acasă și se duse direct la obiectele ei albe, care o așteptau să le picteze. Luă una, o așeză pe șevalet și începu să aștearnă mai întâi culorile întunecate și apoi, în locul rămas liber, asemenea unui vârtej, așeză lumina care sparge cu atâta putere întunericul în care ne plimbăm noi. Era bucuroasă, nu pentru ceea ce a reușit să picteze, ci pentru că avea stare de bucurie a luminii care cuprinde cu totul lumea noastră, o

trăia din nou.

Lumina era pentru ea o stare trăită la superlativ, era o prezență.

CALINIC

E atâta zăpadă în jur. Mănăstirea e pe malul apei, ce vine vijeliosă din munți. E aici o mănăstire mică, tainică, cu foarte puțini călugări, viața e aspră, foarte aspră și ninge. Ninge cu fulgi mari și deși. Ninge atât de frumos peste toată zarea de munți. În cele câteva chilii ale monahilor ard numai candelile iar slujitorii lui Dumnezeu sunt gata de slujbă. Se auzi un ciocănit tăcut în ușa chiliei Părintelui Calinic, un fecior cam de douazeci și cinci de ani.

-Părinte Calinic, Părinte Calinic, nu vii la slujbă. E miezul nopții. Se deschise ușa chiliei și un frate intră înăuntru.

-Stai aici Calinic cu capul în cărți și nu vii la slujbă, spuse acesta, zâmbind. Iar te-ai înlenit, nici focul nu ți l-ai făcut. E o zăpadă afară, e atât de frumos și ninge. E Crăciun haide, nu mai dormi. Am să te pârăsc.

Și fratele Irineu se îndreptă liniștit spre Sfânta Biserică, zâmbind, de dragul lui Calinic pe care-l știa că nu își făcuse focul că nu voia să-și întrerupă meditația și rugăciunea, era așa de pasionat și de prins de

această îndeletnicire încât nu mai știa altceva și uita de cele concrete.

Calinic se trezi din visare, nu răspunse nici un cuvânt, nici nu avea ce spune. Visător la fel ca și Irineu pluti spre biserică, singur, rugându-se. Da, astă noapte s-a născut Iisus Hristos, Dumnezeuul meu, Fecioară Marie, Fecioară Marie.

Ajunse între timp în biserică, străbătând cărarea proaspăt înzăpezită, câțiva fulgi îi sărutară fruntea și ochii. Căzu în genunchi sfâșiat și începu să plângă cu amar tăcut, rugându-se jalnic și neuzit de nimeni, pentru păcatele lumii. Asta îi era poezia, poezia lui cea mai înaltă, și fără să știe lacrimile îi deveneau diamante în lumina de candelă dar care nu puteau să fie văzute încă de nimeni.

Slujba era deja începută când el intrase și se cufundă în esența ei. Totul era o unire între sufletul ei prin lumina lui Dumnezeu. Toți acești călugări de aici erau aproape desăvârșiți. Calinic, fără să știe în astă seară mai puse o umbră înălțătoare eternității. Deodată îi apărură în gând un glas parcă ar fi fost al Mântuitorului

-Propovăduiește legea nouă. Anunțați asta prin cuvântul vostru creator și prin viața voastră de sfinți, căci împărăția cerurilor este aproape.

Slujba era pe sfârșite dar el nu mai recepta acest lucru. Începură să-i apară în fața ochilor atâtea imagini și atâtea gânduri și atâtea cuvinte, încât era pur și simplu rupt de realitatea concretă.

Se obișnuia ca în astfel de stări fratele să fie lăsat în continuare în biserică fără să fie deranjat de ceilalți. După terminarea slujbei cei patru monahi se retraseră în chiliile lor iar părintele Calinic rămase plângând

și rugându-se la salvarea și trezirea lumii la care va trebui să lucreze în viitor alături de miile de români ce îi vor auzi cuvintele și se vor lua după el urmându-l pe Iisus.

El devenea un apostol al zilelor noastre prin frumusețea lui Dumnezeu la care medita zilnic.

Cât de frumoasă este această călugărie lăuntrică trăită în afară de timp, de spațiu, de determinări fizice și psihice.

Frumusețea lui Dumnezeu este cea care vindecă și salvează, este cea care duce la înviere.

Ilina

ILINCA ȘI MIELUL EI

În zadar aștepta să răsară o lumină în locul unde știa că răsare de obicei, totul era tăcere și întuneric. Se tot învârtea pe picioarele ei goale în loc! Totul era numai întuneric de lumină moartă!

“Ce trebuie să fac? Ce trebuie să fac, se tot întreba ea și tremura de spaimă! ”Unde să-mi găsesc eu iubitul pe întunericul acesta? Unde să-l găsesc?”

Începu să strige cu disperare. Puse mâinile la gură și începu să urle... să urle... și să se învârtă... și se tot învârtea și urla... urla și se învârtea! În încrâncenarea ei, îi curgeau lacrimile și ea tot urla... Se învârtea ușor în loc și când ecoul înceta ea striga din nou. Urla în toate direcțiile întunericului.

Urla pentru că îi era frică” Iubitule! Iubitule!...” O cuprinse teama! Spaima!... Începu să tremure și un nod din gât îi înghiți strigătul. Încercă din nou să strige dar nu putu și de frică începu să plângă. Plângea cu disperare și în hohot... se auzea până departe plânsetul ei atâta de strident...

Plângea... plângea... dar întunericul îi înghițea sunetele și cu cât creșteau lacrimile cu atât întunericul se mărea ca o gură de prăpastie a morții. Întunericul creștea la fel ca spaima ei goală de orice speranță... de orice putere de rugăciune... Plânse ... plânse... și când obose, plânsul deveni un scâncet de copil răsfățat dar fără ajutor acuma, lăsat și uitat, părăsit de cei care îl iubiseră.

Plânse și acum tremura de frig și de spaimă... Se întinse jos pe nisipul rece lipsit de soare. Când întinse mâna mai încolo și-și făcu loc prin întuneric, prinse deodată în mână mielul brumăriu ce venise cu ea.

Dar mielul era leșinat de boală, era aproape mort, poate chiar murise... îl strânse în brațe prin întuneric până când mielul devenise la fel ca și ea... rece.

Întunericul îi înghițise în gura lui de prăpastie a morții.

Noaptea încă nu se terminase și un foc veni din cer și-i transformă într-o flacără puternică...apoi în cenușa, pe cei doi...pe ea și pe mielul îmbrățișați...Lemnele ardeau...Se făcuse o lumină în întuneric...

Dar ce folos dacă nimei nu a văzut-o. Întunericul se mări la loc și doar o luminiță cât un grăunte de muștar îl mai înțepa și ea până se stinse... cenușa fu împrăștiată de vânt și totul a dispărut de parcă niciodată nu fuse...

Totul intra în normal.

Întunericul adormise.

Noapte bună, puștiule!!

FLOARE DE COLȚ

Luna răsărise și fata stătea ghemuită pe malul pâraiașului și asculta

susurul apei ce curgea printre ierburi. Era singură și-i era puțin frig și ar fi vrut să se înalțe, să se înalțe, să meargă...dar stătea ghemuită și-i venea să plângă dar nu plângea. Treceau pe lângă ea umbrele și fantomele nopții dar ea continua să stea ghemuită la malul apei. Deodată începu să plângă și lacrimile îi curgeau fără zgomot. Plutea în această tăcere absolută așa cum plâng florile noaptea în rouă odată cu răsăritul stelelor și ale lunii.

Plângea încet fără glas, fără cuvânt și începea încet încet să i se deschidă în inimă o lume necunoscută ei până acum. Parcă vedea cum totul din jurul ei se îndepărtează și cum întunericul devenea lumină. Și lacrimile ei curgeau șiroaie în iarba verde și proaspătă de primavară. În această tăcere absolută... deodată... în inima ei de fecioară începu să sune un cântec, un cântec ce nu-l mai auzise niciodată, era complet nou, un cântec dumnezeiesc îi izbea inima și cântecul ăsta o amețea, îi producea stări de leșin, dacă ar fi fost în picioare ar fi căzut... s-ar fi prăbușit. Rămase stană de piatră cu ochii închiși și ascultă simfonia aceea ce-o cânta inima ei de fecioară, de fecioară îndrăgostită de cer.

Lacrimile curgeau continuu și ea parcă adormea și se trezea în același timp. Începu să se lupte cu somnul și această trezire ce-i izbea conștiința, ce-i izbea sufletul o ținea trează.

Lacrimile nu mai curgeau și deodată s-a ridicat în picioare ...și inima continua să-i cânte, să-i cânte simfonia iubirii ei.

Ridică-n picioare se uita trăsniță și scruta întunericul sfidându-l. Parcă-i venea să-i strige: “degeaba ești tu, întunericule, degeaba ești, să nu crezi tu că eu m-am rătăcit, s-o crezi tu că eu nu-mi mai văd

cărarea... Eu am cântec în mine și am lumina strânsă din lună și din stele... să nu crezi tu că eu m-am rătăcit.”

Deodată o izbi un glas:

-Cu cine vorbești tu fecioară? Și pe cine tot cauți?

Ea tăcu.

-Ține lumânarea asta aprinsă în mână și vino după mine!

-Dar tu cine ești? Și unde ești? Căci nu te văd?

-Nu trebuie să mă vezi, trebuie doar să mă auzi! Fii atentă să nu cazi!”

Și ea începu să meargă. Avea trupul înțepenit de atâta stat în loc. Pașii îi făcea din ce în ce mai greu și mai mici. Nu avea nicio potecă, se zdrelea la picioare și-i era frică să nu își stingă lumânarea ce-o purta în mână dreaptă. Când se oprea el îi striga:

-Hai, mergi, nu te opri!

Și ea continua să pășească.

-Dar unde merg eu de fapt? Unde merg? De ce îmi sunt pașii atât de grei? De ce mă doare atât de tare mersul ăsta? Unde merg? Cine sunt eu? Și cine este ce-l ce-mi vorbește?

-Mergem spre răsăritul de soare, răspunse El, glasul, cuvântul.

-Dar de ce e noaptea atât de lungă? Și de ce mă doare atât de tare inima? Inima mă doare atâta de tare că nu mai aud cântecul.

-Care cântec?

-Cântecul acela de la malul apei, când tu ai venit, cântecul din inima mea, ce îl aud de ceva vreme în mine.

Se chinua din răspuțeri să meargă și cădea. Cădea și-și zdrelea

genunchii, glasul îi poruncea să se ridice...să meargă după lumină... și ea plângea... plângea în hohot. Se ridica, mai mergea o bucată de drum, după care cădea din nou. Și tot așa mereu. Până ce căzu leșinată, rătăcită într-o pădure, într-o pădure ce avea copaci înalți, înalți ce atingeau cerul cu crengile lor. Luna apuse demult și norii veneau să întunece cerul înstelat, să acopere stelele, veni un vânt puternic, stinse lumina ei palidă și ea stătea leșinată aproape moartă în inima pădurii, numai inima ei îi bătea și stătea de veghe.

Și el, cel ce-i vorbea, o privea, avea grijă și o acoperea de furtuna nopții. Ea nu se trezi din leșin decât după ce furtuna trecuse, era pe sfârșite. Norii alergau spre apus iar stelele începură să licărească încet una câte una, luminând din nou cerul și întunericul, alungând fantasmele.

Ea se trezi și văzu lumânarea stinsă, luna nu mai era pe cer, stele doar câteva, continua să plouă mărunț și rar în timp ce un aer rece de noapte se făcea simțit și-o făcea pe ea să tremure de frig. Pentru că avea hainele ude, ude de tot nu putea găsi căldura și energia să meargă, să pășească. Ar fi avut nevoie de o ambiție supraomenească să continue, să nu renunțe, orice ar fi, trebuia să ajungă până acolo, în vârful muntelui, așa cum îi poruncise glasul.

Începu să plângă din nou, ținea lumânarea stinsă în mână și ar fi vrut ca aceasta să fie aprinsă, ca să se încălzească la focul ei.

-De ce plângi, o întrebă din nou El? De ce plângi?

-Mi-e frig. Și mi-e somn.

-Ridică-te și mergi, ai în fața ta o cărare.

-Dar unde să merg?

-Spre vârful muntelui, du-te!

În timp ce mergea, parcă plutea și lumânarea o văzu deodată aprinsă, începu să râdă de fericire și să plângă de atâta bucurie. Se lumină încet, încet de ziuă și stelele dispăreau una câte una, făcând loc razelor soarelui, vestitoarele răsăritului.

Plutea și-i venea să fugă și chiar fugea. Alerga, alerga și o bucurie mare îi cuprinse tot sufletul ei de fecioară îndragostită de cer!

-Hei, Dumnezeule! Te salut! Te salut prietene, acum, în fața răsăritului de soare.

Ajunse în vârful muntelui. Îngenunche pe o piatră și în timp ce soarele își arăta încet, încet discul său de lumină ea începu să plângă și să se roage. Atunci o minune se petrecu, în timp ce soarele o învăluia în lumina lui caldă inima ei înflori, înflori floarea de colț, ce se prelungea, se prelungea devenind rază de soare călătoare spre stele.

Floarea de colț lăcrimă, lacrima deveni diamant ce cuprindea în el razele răsăritului de soare.

Diamantul acela stă și acum pe fruntea unui gând și în lacrima unei inimi.

LAIMONA

I.

-**D**omnișoară, îmi fermecarăți vacile, că nu vor să mai plece în vale.

Sunt în pădurea de salcâm, copacii sunt destul de rari, iarba a crescut pe sub ei, e mult soare aici și multă căldură. Aud foșnetul vacilor mergând și rupând iarbă. Păsărelele ciripesc în crengile copacilor, mulțumind parcă lui Dumnezeu pentru ploaia multă pe care a dat-o. Toate florile sunt mai vii, mai pline de viață, copacii primesc lumina soarelui ca o binecuvântare a divinității. Ierburile sunt de un verde sublim. Frunzele galbene de salcam sunt căzute printre ierburi, dar galbenul are multă lumină, lumină îngemănată cu albastrul cerului ce-l privesc printre copaci și printre frunzele de un verde intens, verde intens, plin de lumină.

Continui să citesc sonetele lui Shakespeare și să gândesc la tine, să mă întreb de ce am putut să te visez, pentru prima dată tocmai acum, atât de departe, de când m-am îndrăgostit de tine. Mă obsedează chipul tău, îl caut parcă fără să știu prin pădure, pe la izvoare, pe la lacul din pădurea de stejar. Te visam că ai venit la mine să mă vezi ce fac, și că vrei să pleci imediat, unde ți-ai propus să stai. E în mine o căutare mută a glasului tău, a pașilor tăi, a ochilor tăi, a minții tale, a gândirii tale.

Și totuși cred în continuare că am fost făcuți unul pentru altul, de la începutul lumii.

Să caut etenitatea prin tine, divinitatea prin tine, și pe mine însămi prin tine. Și totuși ce e acum nu e iubire, pentru că iubire înseamnă prezența ta, prezența ta eternă lângă mine.

Și continui să îl citesc pe Shakespeare. Să gândesc la tine și la

Emin, cu a sa *Oda în metru antic*.

Aștept parcă sărutul tău de foc, diafan și o iubire mare ce va să vină. Mă tulbură faptul că te-am visat, aș fi vrut să nu te visez niciodată, poate chiar să te uit pentru totdeauna. Dar lucrurile merg, poate da, poate nu, împotriva voinței mele și eu continui să te iubesc. Te iubesc poate cu disperare, dar fără speranță, parcă aș fi murit de mult sau poate că m-am izolat de oameni, de tot și de toate, și privesc de acolo de unde sunt, fără să conștientizez ceea ce se întâmplă.

II.

E un izvor aici lângă mine și unul sus, sus... mai la deal, cam de unde răsare steaua polară. Aud susurul apei abia distins printre foșnetul frunzelor de stejari și de frasini ai pădurii din Măgură. Fluturi albi și albine dansează deasupra și prin ierburile înalte. Lângă izvor e o salcie bătrână, bătrână de pe vremea lui Ștefan cel Mare, a Sfântului Ștefan.

Și lacrimile îmi curg, îmi curg și roaie în lumina apusului de soare. Aud susurul apei ce se împletește mai la vale printre salcii și stuf ca apa izvorului din deal, un izvor puternic, iar apele merg spre lac, nu mult la mai la vale. Lacul e într-o poiană mai mică, dar e destul de mare, are trestii și are și o barcă, e o barcă de când e vremea, de când e lacul, de pe timpul Sfântului Ștefan, sau poate și mai dinainte.

Sunt îmbrăcată în alb și hainele îmi sunt lungi, lungi, părul meu e lung aproape să-mi ajungă la glezne și e negru, e negru. Privesc în acest rai, în această minunăție a naturii, și lacrimile îmi curg, îmi curg și roaie.

Doamne, Dumnezeu meu, dă-mi puterea să iubesc și să sufăr,

ajută-mă să descopăr ce e iubirea Iisuse Hristoase, descoperă-mi înțelepciunea, poate înțelepciunea prin iubire.

Lacrimile îmi curg și rugăciunea simfonizată cu cea a naturii, poate că se înalță, sus, sus, spre cer, spre soare, spre soarele ce e în asfințit.

M-am rezemat cu mâna de salcia bătrână, tăinui parcă cu întreaga natură, dar ceva îmi lipsește, e poate iubirea ce îmi fuge din mine, la fel ca și ideea, ideea lămurită în foc și apoi în soare, ce o cauți, o cauți mereu.

III.

A privit spre cărarea de unde venise și a văzut că era muiată în lumină și ducea spre soare. S-a uitat înainte și a văzut pădurea de trestii, s-a uitat printre frunzele salciei și a văzut albastrul cerului în asfințit. Era muiată în alb, în albul zăpezii, albul pur. Da, era ea îmbrăcată în zăpadă cu hainele lungi și albe, muiate în lumina, cu mâna rezemată de salcia ce amintește de codrii preistorici, codri ce vin de la daci și încă și mai înainte, de la începutul lumii poate.

Era desculț și și-a muiat piciorul în apa izvorului ce era rece ca gheața. S-a uitat spre soare, spre cer, spre apa argintie și luminată de apusul de soare și în auzul licărit al apei i-a urmat cursul cu privirea până au ajuns la lac, și la barcă, și la trestii, apoi la codri și cu gândul, cu gândul la Thamarius.

Simțea în ea neliniștea și tristețea, tristețea resemnată că e singură, și că nu-l va mai vedea niciodată pe baiatul ei, era sortită să-l iubească fără ca el s-o știe și poate că nu avea voie s-o știe, fiind călugăr. S-a

uitat spre barca uitată de vreme ce invita drumețul la odihnă, și la plutire nu simțea nevoia să se odihnească, sta neclintită ca o statuie de marmură. Poleită în soare își imagina că avea în mână bagheta conducând simfonia naturii, simfonie ce o simțea trăită parcă și simțită demult, demult...

Privi din nou spre lac dar nu mai văzu barca. Auzi clipocitul apei și zgomotul vâslelor și zgomotul trestiiilor. Aștepta parcă enervată, că cineva o deranja din meditație, se uita să vadă cine este.

Văzu un tânăr cu părul negru curgând în șuvițe până mai jos de umăr cu barbă îngrijită și îmbrăcat în alb. Razele îi străluciră poleindu-i straietele în lumină. Părea din marmură și deși mergea i se păru că sta.

Tresări când îi auzi vocea, nu-l recunosc, și-l rugă să-și mai zică încă o dată vorbele.

-M-ai chemat să-ți aduc sărutul de foc și să știi că vreau să ne transformăm alături unul de altul într-o stea călătoare și să luminăm apele lacului cu privirile noastre. Am venit numai prin codri până aici.

-Thamarius, spuse ea sfașiată de emoție.

În același timp el îi apucă mâna și apoi de umăr o prinse cu cealaltă și așa îmbrățișat cu ea, mergeau plutind spre lac.

-Am venit numai prin codri și Dumnezeu mi-a arătat unde ești. Sunt cu calul meu alb și vreau să fim împreună în poiana mea cu albine, cu câteva oi, cu pădure... Suntem în mijlocul pădurii, o casă mică, mică și tu vei scrie, vom studia împreună, vom fi singuri în mijlocul codrului, noi și cu Dumnezeu. Îl vom căuta pe Iisus. Împreună. Ne vom trezi înțelepciunea din noi, vom percepe eternitatea din noi.

Ajunseră între timp la lac, plutiră cu luntrea pe ape, Thamarius tăcea și o privea, îi privea ochii, îi netezea părul, părul atâta de lung că se udase în argintul apei. Stăteau în luntre și priveau apusul de soare. Se priveau și-și percepeau unul altuia tăcerea. Așteptau întunericul, noaptea, răsăritul stelelor, și al lunii.

Nu-și spuneau nimic ci stăteau ascunși și cuprinși unul lângă altul, ascultau, ascultau simfonia divină în care pluteau. Priveau razele stelelor ce veneau spre ei să-i binecuvânteze.

Apăru luna, ca un disc de argint deasupra lacului și a lor. Și Thamarius îi dădu sărutul de foc, calul necheză și pluti spre ei cu aripi de lumină. Ei încălecară pe calul alb și se transformată într-o stea, într-o stea călătoare, luminând apele lacului cu raza ochilor uniți prin eternitatea iubirii.

IV.

Odată cu răsăritul soarelui Laimona se trezi în picioare, rezemată cu o mână de salcia ce vine din istorie de pe vremea lui Ștefan, privi izvorul de lângă ea și observa că lacrimile îi erau încă ude pe obraji.

Razele răsăritului de soare îi sărutară lacrimile reflectându-le în apele lacului.

Apucă pe poteca de lumină, spre chilia ei, din codrul etern al imaginației și al gândirii sale.

ZEIȚĂ A MUZICII

Zeiță a muzicii să cânti în templu, să cânti oamenilor despre adevăr și iubire, evlavie și frumusețe. Să cânti că Dumnezeu e adevărul,

zeiță a muzicii, mireasă a iubirii, regină a florilor și împărăteasă a frumuseții. Să cânti în templu odată cu ivirea zorilor, după cântatul cocoșilor în noapte. Să dansezi și să cânti pe cale, zeiță a paradisului iubirii. Să dansezi și să cânti pe potecile pădurii, să ți se audă glasul până în abisurile eternității, să dansezi prin pădure și să plutești pe deasupra ierbii, odată cu răsăritul soarelui, minunăție a lumii, minunăție a iubirii, minunăție a frumuseții.

Să-ți cânti iubirea în propria lume, să trăiești în propriul tău vis, că visele sunt mai frumoase decât viața în sine și să vrei să nu te mai trezești niciodată, să umbli ca un visător căutând acel ceva inedit de care ai nevoie și care e în tine pus de veacuri, odată cu eternitatea din noi. Să urlu disperată în noapte atunci când te trezești. Să lupți cu propriile tale iluzii și să vezi cum ele cad în fața realității ca niște jucării stricate, aruncate de undeva de sus și să nu cazi amețită și pe moarte la marginea apei.

Că visele sunt mai frumoase decât viața în sine. Că omul e o pasăre ce zboară ca lumina în văzduh dar când se joacă și se trezește din vis e ca o jucărie stricată din care nu mai rămân decât câteva bețe.

Și totuși visele sunt mai frumoase decât viața în sine. O dată cu visul te poți desprinde de tot ce e rău din tine, în vis și imaginație poți fi pur. Zeiță a muzicii tu esti cântând, cântând în templul oamenilor despre adevăr, bine, frumos și iubire, despre Dumnezeu și despre eternitatea din noi, despre imaginea eternității din noi. Și templul, e templul poeziei, iar cântecul e cântecul versului.

Să cânti, să dansezi prin păduri zeiță a muzicii odată cu răsăritul

soarelui înfășurată în hainele tale lungi și albe ce culeg roua florilor și a ierbii ce rămân proiectate pe valul tău cu boabele de lacrimă trezite din propria lume imaginară, sunt lacrimile confruntării cu realitatea urii a lumii din jur, cu realitatea urii din tine, ură cu care te-ai molipsit de la ceilalți, ură cu care lupți să-ți moară din tine, să te lepezi de ea.

Cântă zeiță a muzicii, cântă dimineții, cântă răsăritului de soare, cântă întregii naturi, cântă căldurii din jur, și mergi spre templul din pădure, mergi dansând, mergi cântând, mergi visând zeiță a muzicii și lasă versul tău să curgă liber, să audă depărtările, să audă depărtările întunecoase ale codrului ce începe din spatele templului. Cântă frumusețe a naturii, regină a iubirii, întruchipare a purității și sensibilității, cântă cu galsul tău de privighetoare, cântă zeiță a muzicii și zeiță a lumii viitoare.

Cântă, nu lăsa ca ura să-ți înece versul, ca negura realității înconjurătoare să-ți micșoreze glasul. Cântă regină a frumuseții, cântă despre iubire. Iubirea e una în noi, dar trebuie să ne-o descoperim, suntem făcuți din iubire și pentru iubire, trăim spre a iubi. Trăim spre a iubi prin visare și a visa prin iubire. Cântă zeiță a iubirii, nu-ți fie teamă când treci puntea pe deasupra apelor. Mergi la templu și cântă, cântă răsăritului de soare, că el e creația lui Dumnezeu.

Lasă glasul tău să ajungă până în abisuri depărtate, căci fără să știi el se unește cu alt cântec. E cântecul idealurilor viselor tale de iubire. Fără să știi cântecele tale vă descoperă unul atuia.

Cântă zeiță și visează prin cântec la idealul viselor tale de iubire.

Căci el îți cântă cântecul prin propriul lui cântec. Dar seamănă cu al tău. Căci e cântecul iubirii din noi. E visul plutirii deasupra și printre stele. E visarea plutirii eterne, strânși de mână, deasupra apelor. Atunci când voi veți înceta să cântați, prin templu va trece vântul. Și va pustii cărările glasului divin din noi, a visului de iubire exprimat prin cântec.

Cântați împreună și dansați prin pădure, cântați în templu, cântați lui Dumnezeu și oamenilor despre miracolul iubirii.

Cântați și lăsați ca versul vostru să fie îngemănat cu cel al izvoarelor și păsărilor, mergeți prin lumina revărsată de soare prin ape și cântați iubirii regăsită în propria voastră imaginație, priviți furtuna ca pe ceva normal și cântați naturii spre a-i liniști stihiele.

Înălțați-vă sufletele prin cântecul vostru spre drumul ce duce la Dumnezeu și regăsiți-l prin propria voastră iubire și prin propria voastră imaginație, în voi. Căutați-L pe Dumnezeu cu cântecul vostru căci El există.

Rege al nopții vino aici și dă-mi speranța propriului cântec. Ia-mă cu tine în miezul zilei și plimbă-mă printre florile tale, ia-mă de mână și să ne plimbăm pierduți prin pădure. Strânge-mă lângă tine atunci când mi-e frig, cântă-mi atunci când mi-e frică, ascultă-mi cântecul și privește-mi dansul etenității, vino apoi și te prinde cu mine în joc, atunci când apare luna prin stele, când privighetoarea își începe simfonia împreună cu cea a greierilor.

Cântecul nostru va simfoniza cu cel al naturii și vom pluti în noapte în hainele noastre albe până sus, sus, deasupra copacilor vom pluti, pierduți iar când vor cânta cocoșii anunțând zorile vom alerga plutind

deasupra florilor și a ierbii spre templu și ne vom sfârși acolo cântecul.

Prinț al iubirii, de ce fugi și stai cu spatele iar cântecul tău îl ascunzi mie? Crezi tu oare ca în mine nu există același cântec? Și crezi că nu îl caut căutându-te pe tine? Iubire eternă de ce stai cu spatele în amintirea mea iar în visele mele te îndepărtezi mereu, crezi că așa mi-ai micșorat suferința sau poate puțința de a te putea iubi?

Minune cerească și întruchipare a purității și sensibilității poetice de ce nu vrei să vii cu mine să cântăm lui Dumnezeu și oamenilor în templu? Frumusețe cerească de ce nu vii să mă scoți din întunericul în care sunt, în care am intrat, de ce nu vii dacă te chem să-mi luminezi calea cu albul luminilor hainelor tale, frumusețe cerească. De ce nu vrei să mă strângi lângă tine și să mă încălzești cu focul privirilor tale dacă vezi că sunt în plină iarnă iar în casă e frig și gerul mi-a înghețat cântecul.

Minune și frumusețe cerească îmbrăcată în lumina iubirii mele, de ce nu-mi vii să-mi topești gheața din geamuri? Sau poate că tu nu știi nimic de mine?

LUI RAFAEL

Plouase mult și era cald. Am pornit prin iarbă desculț, dar fusta lungă până la pământ îmi culegea roua ierbii. Am ajuns sus lângă lac

plină de oboseală, dar în schimb aveam ochii mari, mari și simțeam că văd mai bine. Ce? Culoarea apei, parcă era albastră, parcă era verde.

M-am așezat în vechiul meu loc și parcă nu mai puteam gândi, simțeam că văd, că aud dar că nu gândesc. Mi-a apărut din nou întrebarea de ce nu putem trăi prezentul? Totul este în trecut, trecutul îl trăim. Mi s-a părut că pe lac era o barcă iar barca apărea de printre trestii și plutea pe ape iar în barcă erai tu, Rafael în hainele tale de călugăr.

Am început să te strig dar nu știu, nu ai auzit sau nu ai vrut să auzi sau nu ai putut să auzi. Erai poate cu fața, erai poate cu spatele, nu puteam să îți văd chipul și mergeai tot înainte și parcă tot mai sus.

M-am ridicat și am plecat spre tine dar mi-am dat seama că sunt pe pământ, iar tu erai pe apă, am ezitat și apoi am pornit către tine că nu mai puteam să aștept de dorul tău, să stau în urmă nu puteam, aveam nevoie de tine că te-am găsit și te-ai dus, te-ai îndepărtat până ai ajuns în tinuturi albastre și eu te căutam cu privirea și eram lumină plutitoare spre tine.

Am ajuns lângă tine dragul meu și ne-am uitat pentru prima dată unul la altul...

Tu te uitai la mine, la chipul meu, eu mă uitam la tine, la chipul tău, tu semănai așa de bine cu mine, tu erai ceea ce nu puteam fi eu și eu eram ceea ce nu puteai fi tu și ne-am uitat amândoi în oglinda apei și apoi unul la altul mirați... Eram atât de frumoși în lumina albastră...

Hmmmm..... m-am trezit.

Ilina

Adormisem la marginea lacului în iarba mare și în căldura soarelui, eram cu fața în sus și în ochii mei zbura cerul și eu odată cu el...

Cât infinit mă așteaptă să îl cunosc!!!!!!!

FLOARE DE TEI

Și plouă și plouă și plouă și verdele ierbii și verdele ierbii. Verdele frunzelor de tei, în luna iunie, în luna iunie, închid ochii și văd castelul

de cleștar ce răsare dintr-o floare de tei sau mai exact ce se transformă dintr-o floare de tei, această minunăție a frumuseții. Floare de tei cu parfumul tău edenic simți cum te înalți, te înalți, te înalți până sus. Cum inspiri din parfumul extraordinar al florilor de tei și simți cum ești mai sus.

Am o floare de tei în mână și parcă aș avea ceva magic. Închid ochii și văd coronița de abur ce se naște din floarea de tei, o văd așezată pe o carte de versuri, o carte de versuri plină de flori de tei, o văd așezată pe o carte de versuri, o carte de versuri plină de flori de tei.

Coronița ce s-a născut în luna lui iunie dintr-o floare de tei seamănă cu floarea de tei și stă pe un volum de poezii. Văd cum totul e scaldat în lumină și aud ca din depărtare un cântec, un cântec, o simfonie divină a naturii, poate că e foșnetul frunzelor dezmoțite din starea lor de o suflare de vânt, poate că e un murmur de izvor sub un tei, sub un tei ce-și plânge nemurirea cu petale căzânde în apa plină de lumină a soarelui revărsată printre frunze. Poate că-i amintirea unui cântec de cocoș în plină noapte.

O floare de tei, o floare de tei în care e zidit la dimensiuni infinite mici paradisul, paradisul pierdut. E atâta puritate și prospețime într-o floare de tei încât mă copleșește și poate că mă sperie, privesc ținând în mână floarea de tei și văd paradisul clădit în ea cu castelul de lumină, cu muzica divină ce răsună din el, muzică ce abia o auzi, poate că e și un dangăt de clopot amestecat prin ea, dangăt care mă trezește parcă din visare și poate din uitare.

Și teiul, și teiul privit din depărtare, teiul aflat nu departe de lac

privit din depărtare, proiectat așa la orizont parcă aş vedea un tablou din cerdacul casei mici, casei mici ce seamănă cu cea a lui Brâncuși de la Hobița, e casa bunicii poate că e casa mea.

Și aud, și aud prin această privire îndepărtată muzica divină din palate și parcă, și parcă aud, aud simfonia, simfonia căderii florilor, florilor teiului, acestei ninsori a iubirii și a muzicii paradisiace ce vine parcă din depărtare spre noi în această unduire a simfoniei și acea lumină a florilor teiului. Vine peste noi și ne sărută pătimaș sau poate pașii ni-i transformă dându-ne parcă aripi de albine, de libelulă și drept cântec tăcerea. Tăcerea meditației. Dar noi prin zborul nostru cântăm simfonia florilor de tei, florilor galbene, galben spre alb, galben plin de lumină și cântecul paradisului pentru că e cântecul iubirii și lumina iubirii și viața iubirii și dansul iubirii și parfumul iubirii.

Ah, florile de tei și simfonia iubirii și Emin cu mitul iubirii revărsat prin lumina spre noi prin ferestrele templului etenității și prin acorduri de pian și pas de vals.

Flori de tei voi ce deschideți poarta iubirii prin simfonia și dansul iubirii din voi prin parfumul vostru din puterea voastră de a ninge și din imaginea voastră de crăițe ale universului.

Flori de tei, flori de tei în mijloc de iunie sau poate cinsprezece iunie!!

THAMARIUS

M-am trezit singură la marginea pădurii, ca dintr-un vis, în care nu puteam să merg nici să văd. Voiam să zbor dar pașii s-au oprit, de

pietre mari și triunghiuri înalte. Era atâta de frumos și atâta lumină aici și doream din toată inima să rămân întru eternitate. Nu știu, era prea chinuitor visul din care mă trezisem și purtam încă în mine frica neputinței de a putea merge, aveam impresia că m-au distrus mașinile și o explozie puternică m-ar fi aruncat la mii de kilometri depărtare, și nu eram decât bucăți din corpul meu nebun de oboseală și presiunea psihică în care se afla.

Oh, oboseala, dar mai ales presiunea psihică în care se afla interiorul meu, era atât de mare încât simțeam că am înebunit deja.

Ah, Dumnezeu meu, dar bine că m-am trezit din vis și nu-i realitate. Ce bine c-am scăpat și mi-e frică parcă să mai adorm, mi-e frică, oare aș mai putea avea un nou vis ca acesta. Nu știu dacă aș mai putea rezista.

Ei, dar în sfârșit m-am trezit singură la marginea pădurii și sunt parcă pe un drum de țară ce vine din istorie spre noi, drum de țară ce-mi spune de eternitate și de frumusețe și sens, și de tot încât mă învârt într-un picior, mă învârt.

Am intrat deja în pădure. Oare de ce sunt așa de ușoară și nu mai am greutatea ca un pietroi ce-mi apasă veșnic sufletul și care-mi atârnă mereu legat de cap.

Merg pe drum pe sub bolta copacilor. Acum parcă e întuneric, e mai întuneric, și e atâta răcoare și e atât de bine, e atât de bine.. Mă întâlnesc cu un om, cu un car cu boi, îi dau binețe și îl întreb ce face îmi răspunde că-i duce vânat proaspăt Domnului țării, Măriei Sale Ștefan.

-A, fac eu mirată, suntem în vremea lui Ștefan cel Mare!

-Da domniță, mi-a răspuns mirat omul, dar mata pe ce lume trăiești.

Ei, da, ce interesant, e chiar uimitor, că sunt înfășurată în mijlocul naturii și am reușit chiar să ies din timp sunt în eternitate. Trebuia să mai vorbesc cu acest răzeș, să-mi fi povestit despre Domnul Ștefan, ah și despre tot.

Ei, și merg mai departe pe drum, pe drum și prin pădure și mă uit în sus spre cer dar abia intrezăresc razele soarelui și e răcoare și e atât de bine iar eu sunt atât de ușoară ca un fulg în hainele mele albe, a ba nu, văd că sunt negre, iar în mâini am o carte și e scrisă cu litere chirilice ia să mă pun jos lângă tulpina unui copac și să citesc ceva din ea.

-Ei, Laimona, de ce ai venit aici în mănăstire să-mi povestești că ești pe vremea lui Ștefan cel Mare și să tot citești dintr-o carte?

Am tresărit, căci în fața mea era Tahamarius, ce-mi ținea mâinile strânse într-ale lui iar pe obraji îi curgeau lacrimi și la ochi avea cearcăne.

-O, dar ce cearcăne ai la ochi? E adevărat că ai citit și tu foarte mult și că pierzi nopțile cu lucruri care nu au sens, decât în eternitate și nu pentru lumea noastră? Lucruri ce nu au rost pentru că nu sunt decat o căutare?

Am mers așa cuprinși unul de altul...pe drum de țară.

Ce târziu mi-am dat seama că vine dinspre mănăstire. Iar Thamarius mă implora să-i povestesc, să-i spun tot iar eu îi repetam aceeași întrebare.

-Chiar nu suntem în vremea lui Ștefan cel Mare, iar tu nu ești Daniel Sihu, tânărul monah îndrăgostit de cer și de oameni, și nu te rogi mereu pentru mântuirea lor?

Tăcea și se uita în ochii mei mari iar eu făceam același lucru. Și deodată l-am întrebat speriată, ca trezită din somn, sub forma unui cutremur venit parcă din adâncuri.

-Dar eu cum am ajuns aici Thamarius?

Și mi-a răspuns zâmbind, amar dar luminat parcă de-o bucurie zeiască.

-Iubirea.....

Cu glas foarte scăzut, aproape leșinat, la-m întrebat:

-Chiar mă iubești?

Și drept răspuns a lăsat capul în jos și a privit spre verdele ierbii, abia atunci observasem, lacrimile ce curgeau șiroaie, ce cădeau în iarbă, negrul hainelor sale și negrul hainelor mele.

El nu putea să rostească cu voce tare și cuvântul îi ieșea către mine în lacrimi amare.

CIOCÂRLIA ÎN RĂSĂRIT

M-am dus spre răsăritul de soare și m-am întors cu el pe umeri și cu urma razelor sale pe chip.

Aud în depărtare cântând cocoșii, dând glas dimineții, anunțând venirea ei, anunțând răsăritul de soare și câte un lătrat de câine taie dimineața. Simt cum satul se trezește din clipa în clipă prin cântecul divin al ciocârlilor ce anunță răsăritul de soare și câte un lătrat de câine anunță... simt cum satul se trezește din clipă în clipă prin cântecul divin al cocoșilor, ce anunță răsăritul de soare, cântec ce are cuprins în esența sa acest trei ce duce spre eternitate, spre înălțare, spre răsăritul de soare. Ciocarlia și-a început trilurile înainte de răsăritul soarelui, ca o rugă parcă adusă luminii și căldurii lui, ca o dorință de a se înălța spre lumina lui, spre caldura lui în plină vară, spre discul său de foc.

Cânta ciocârlia simfonia eternității naturii și a răsăritului de soare și a înălțării spre soare, e cântecul divin în căutarea divinului, în căutarea dumnezeirii, în căutarea lui Iisus.

Floarea soarelui, îi simt parfumul său dumnezeiesc în dimineața cu răsărit de soare. E totul umed și cald, un cald răcoros.

Tăcerea miresmei florii soarelui și cântecul ciocârliei simfonizează răsăritului de soare. Răsărita e îndreptată cu fața spre soare iar ruga ei răsăritului de soare. E parfumul ei dumnezeiesc împletit cu trilurile ciocârliei și cu urma pașilor lui Iisus ce plutește deasupra și cu căutarea mea a razelor răsăritului de soare.

Numai odată cu răsăritul de soare ciocârlia se înalță spre cer. Merg spre răsăritul de soare, merg spre răsăritul de soare, și printre trilurile ciocârliei și spre drumul de țară auzind în depărtare un cântec de cocoș ca o avertizare parcă a răsăritului de soare. Sorb mireasma florii soarelui, mireasma florii soarelui și aș fi vrut să nu am acum în urechi

zgomotul infernal și satanic de autobuz.

Toate petele norilor sunt date deoaprt, sunt fugărite parcă din fața soarelui făcând loc, drum apariției divine a soarelui și părintele Natanael trece prin fânașuri spre toaca ce sună în jur, e toaca naturii, e cântecul meu poate ce simfonizeaza cu cântecul naturii închinat răsăritului de soare și lui Dumnezeu. Nu sunt încă sus pe deal, dar aștept parcă ivirea zorilor soarelui să pătrundă în toată ființa mea și această mireasmă zeiască a florii soarelui îndreptată cu petalele ei galbene spre razele de soare și spre soarele ce va răsări.

Ah, Dumnezeule, se vede lumina, se vede porțiunea de foc printre nori, a răsărit soarele înainte de a ajunge pe lac. A birut lumina, e ca apariția ta, Dumnezeule în negura minții mele de om muritor.

Privesc razele soarelui cum se revarsă deasupra norilor și printre nori spre noi. Ciocârlia a primit și ea binecuvântarea luminii. Ciocârlia se înalță sus, sus până la cer spre soare și-mi duce parcă tăcerea iubirii mele spre soare, spre Dumnezeu.

Razele soarelui, mireasma naturii, cântecul naturii și iubirea mea sunt ca o explozie simfonică înălțată lui Dumnezeu.

VICTORIȚA DUȚU

- poetă, prozatoare, pictoriță, realizator tv.

Născută la 12 august 1971 ·
TELEFON: Mobil: 0740-279-908 ·
www.victoritadutu.wordpress.com

<http://vicdutu.blogspot.com>
www.vdutu.wordpress.com
www.ilincanatanael.wordpress.com
www.vicdutu.wordpress.com
E-mail victoritadutu@yahoo.com

STUDII

1990-1995 -Facultatea de **Matematică**- Univ. "A.I.Cuza" Iași·
1994-1999 –Facultatea de **Filosofie** –Universitatea . "A.I.Cuza" Iași·
1998 - Masterat in "**Logică și Hermeneutică**"

Membra a Societatii Internationale de Poezie „World Poets Society”,
organizatie literara a poetilor contemporani din intreaga lume, ce cuprinde 105
tari.

<http://world-poets.blogspot.com>

Membră de onoare pe viață a Casei de Cultura NAJI NAAMAN -LIBAN
www.naamanculture.com

Membră a societății internaționale de poezie “Poetas del Mundo”

<http://www.poetasdelmundo.com>

Honorific member of “Maison Naaman pour la Culture”

<http://www.naamanculture.com>

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ

*.**REALIZATOR** al Emisiunii "**Gandеști, deci exiști** ",
la **televiziunea TVRM cultural și educațional, Universitatea ,SPIRU
HARET”**

*.Din 2000 **Profesor de matematică titular** la ” Colegiul Tehnic Traian”
București, sector 2

*.A **publicat cărți** si a făcut **expoziții** de pictură în țară și străinătate.

*.A **obținut premii naționale și internaționale de poezie**

*.Colaborează la reviste naționale și internaționale de cultură.

ABILITATI

Limba engleză

Activitate literară și artistică

*. Octombrie 2009, participă la Conferința cadrelor didactice de limba română
organizată de Școala Generală Nr 308, realizând proiecții de video pictură și
momente poetice, lansare de carte, recital din propriile creații.

*. Expoziție de pictură în Centrul vechi al Bucureștiului, în cadrul **ONGFEST**,
septembrie 2009

*. Expoziție de pictură și lansare de carte 27-30 septembrie 2009 în cadrul
Congresului Cadrelor Didactice din România și al cadrelor didactice române
de peste hotare, unde au fost prezenți Președintele României, Traian Băsescu
și Ministrul Învățământului Ecaterina Andronescu, locația Politehnică.

*. **Premiul internațional de poezie "NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN,**

secțiunea creație ,

<http://www.naamanculture.com>

Publicata în Antologia Internațională a concursului, alături de ceilalți laureati

*. Publică în volumul antologic „ Izvoarele vietii” 2009, lansare Constanța, Muzeul Național de artă, iulie 2009 și lansează aceasta Antologie cu ocazia mai multor altor manifestari culturale

*. Organizează și participă în perioada 1-14 septembrie 2008, la Expoziția Internațională de Pictură, romano- polonă, la CENTRUL CULTURAL M.I.R.A.

*. **CÂȘIGĂ LOCUL III la CONCURSUL INTERNAȚIONAL DE POEZIE AL ROMANILOR DE PRETUTINDENI** , august 2008 ” STARPRESS ” www.valcea-turism.ro , organizat din inițiativa a două forțe scriitoricești , din MONTREAL -CANADA (poet-GEORGE FILIP) și RM.VALCEA-ROMANIA (editor-LIGYA DIACONESCU), de Revista Internațională STARPRESS(www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMANIA INTERNAȚIONAL,

*. Colaborari la reviste literare din țară și ale românilor de pretutindeni, “AGERO”Stuttgart, Observatorul Canada, Ramanian Times, Amurg sentimental, Tomis, Cuvântul, ROMANIAN GLOBAL NEWS,Asymetria,POLANICY,

*.Expoziție pictura la Centrul cultural M.I.R.A. 1 februarie-14 februarie 2008, Foaierul “ NICHITA Staneascu”.

*. Expoziție de pictură de grup la “GALERIA ARTELOR”, CERCUL MILITAR BUCUREȘTI 28 ianuarie 2008-7 februarie 2008

*. Mai, 2008, Manifestare literar-religioasă în cadrul Liceului de Metrologie București, cu tema „Poezia religioasă și liceenii”

*.Primește Medalia Liceului „ Constantin Brancoveanu” cu ocazia participării la Zilele Liceului cu expoziție de pictura și lansare de carte. Organizează momente poetice și discuții cu elevii, despre arta, poezie și cuvântul sacru.

*. Manifestare Ziua Europei iulie 2007, Sala Polivalentă, București, participă cu lucrări de artă alături de alți artiști români prestigioși

*. Festivalul “Carte și arte”, expoziție de pictură și recital de poezie , organizat în foaierul Teatrului de Opereta “Ioan Dacian”, 3-7 octombrie, 2007

*. In 11 august, 2007 lansează la Constanța antologia de versuri *Drumurile vietii*, publicata la editura Anamarol.

*In 20 august apare la postul de televiziune *Cosmos tv*, la emisiunea *Star Fame*, unde prezintă cele două expoziții, la invitația lui Carmen Stoian și a lui Niks Koudounis.

Victorița Duțu

*Din mai până în septembrie 2007 expune în POLONIA cu un itinerariu de zece orașe, expoziție organizată de Domnul consul onorific al României Cornel Calomfirescu. EXPOZITIE cu titlul *PUNCTUL DE LA INFINIT*
Dăm mai jos programul itinerariului expoziției:

MIEJSCE Z KONCA NIESKOŃCZONOŚĆ WYSTAWA MALARSTWA RUMUŃSKIEGO Kudowa Zdrój - 30.06. - 06.07. 2007.

- D P T CYGANERIA-* Str. 1-go Maja 29 Vernisaj: 30.07 2007. ora.: 19,00 Duszniki Zdrój od dnia 09.07. do dnia 18.07. 2007r.

- DWOREK CHOPINA -* PARK ZDROJOWY Vernisaj: 09.07.2007. ora.: 16,00 Polanica Zdrój - 19.07. - 1.07. 2007.

- Miejska Galeria Sztuki- Str. Lipowa 2,Vernisaż: 19.07.2007. ora: 17,00 Nowa Ruda - 3.08 - 10.8.08.2007.

- MIEJSKI OŚRODEK KULTURY -* Str. Strzelecka 2-a Vernisaj: 03.08.2007. ora: 17,00 Bystrzyca Kłodzka 11.08 - 21. 08. 200r

- Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej -* Str. Mały Rynek1, Vernisaj:ora 17.00 WIECZÓR Z FILMEM RUMUŃSKIM _ Seara de film romanesc Contele Dracula -

Książę Dracula

Kudowa - Park Zdrojowy - 29.06.2007r. ora: 21.30 KONCERT MUZYKI RUMUŃSKIEJ Concert de muzica romaneasca -

Zespół kameralny Fascination

Kudowa - Park Zdrojowy - 30.06.2007r. ora.: 16.00

W programie - in program :

Mariora fantazja rumuńska Eugen Mareczek

Tance rumuńskie Bella Bartok

Rumenüşch Jo Knümann

Oblivione Astor Piazzola

Frohes wochenend Józef Rixner

Jalousie Jacvob

*. Din 24 mai până în octombrie 2007 expune în ELVEȚIA, în ținutul Ticino, la Bellinzona, împreună cu alți patru pictori.

*. Expoziție de pictură la Sala Polivalentă în cadrul Congresului “Zilele frumuseții”, București, 1,2,3,4 martie, 2007, aceeași expoziție de la Teatrul Național, “Lumina de pe umărul stâng”

*. Expoziție de pictură și poezie la Teatrul Național București, în cadrul expoziției “Body-Mind-Spirit”, intitulată “Lumina de pe umărul stâng”, 23,24,25 martie, 2007

* *Participa la Bodymindspiritfestival , martie 2007*

*expoziție permanenta la cearnaria RADEZ-VOUS, Calea Floreasca ,42 incepend cu decembrie 2006

*expoziție permanentă la *CENTER CLUB*, str. Academiei, nr 19, lângă universitate, începând cu 16 ianuarie 2007 până la 28 februarie 2007.

*Expoziție de pictură de grup la *Club Caffe Asimo*, Smadan, 41, București expoziție permanentă în perioada 8 iunie 2006-30 decembrie 2007

*Aprilie, 2007, manifestare literar-atică cu tema „Arta în sufletul copilului” Școala generală 308 București

*Zilele Francofoniei, 2007, organizează seară pe de poezie și expoziție de artă în Centrul Vechi la Bucureștiului.

*Publicarea volumului de versuri “Cea care aș fi” în Antologia “Spiralele vieții” 2006, Editura Anamarol, București, unde au scris români din diaspora românească, Canada, SUA, Germania, Chisinau, Australia, Timisoara, Iasi, Constanta, București

*Publicarea volumului de versuri de poezie religioasă “VREAU O ALTĂ LUME” la editura ANAMAROL, cu lansare la MALL PLAZA ROAMANIA (distribuirea acesteia în toate Mall-urile din țară și în librăriile din București. aprilie 2006).

Cartea, împreună cu autoarea, au apărut la Radio Cultural la emisiunea de joi seara, la orele 22,10 intitulată “Creatori între sacru și profan”, și pe postul de televiziune TVRM.

*Apariția celui de al doilea volum de versuri : ”Cuvintele”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005

*Expoziția de pictură și poezie “ Punctul de la infinit” la Biblioteca Centrală Universitară, (Fundațiile Regale) la Sala Profesorilor, în perioada 31 octombrie-12 noiembrie 2004 Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o prezentare televizată, la postul B1.TV, la emisiunea “Lumea Cărților.Un poem pe zi”

*Expoziția personală de pictură la biserică ”Doamna Oltea” în săptămâna patimilor, 5-10 aprilie, 2004, cu tema: ”Crucea în viața noastră”.

*. Apariția cărții de debut, placheta de versuri : “Spații”, la Editura Muzeului Literaturii Române, august, 2003.

* Debut în proza în revista literară “Caligraf” decembrie 2004

*. Debut literar în revista literară “Sud”, august, 2003

Cuprins

| | |
|---|-----------|
| CINCI IMAGINI ALE CONȘTIINȚEI..... | 3 |
| REGELE BOLNAV..... | 8 |
| ALBASTRUL CERESC..... | 19 |
| CĂLĂTORIE..... | 22 |
| Parabolă..... | 25 |
| Sentiment al vastității..... | 27 |
| ARTIST..... | 33 |
| CĂPRIOARA..... | 35 |
| REGELE SI VIOARA LUI..... | 40 |
| Legenda poeziei..... | 41 |
| Imaginea fereastrei..... | 45 |
| Punctul de la infinit..... | 47 |
| Calinic..... | 49 |
| Ilinca si mielulul ei..... | 51 |
| Floare de colt..... | 53 |
| Laimona..... | 57 |
| Zeită a muzicii..... | 61 |
| Lui Rafael | 64 |
| Floare de tei..... | 65 |
| Thamarius..... | 67 |
| Ciocârlia în răsărit | 70 |